

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 ᾽Οδὸς Πατησίων ἀριθ. 9

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εἰ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδόλφον Βελῶ καὶ Ἰουλίον Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Ρ. (συνέχ.) — Οὐίλλη Κόλλις :
Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρασις Ν. Σπαρδοῦ, (συνέχ.) — Πέτρον Δελ-
κούρ : Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ, μετάφρασις Π. Σ.

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτῆ**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῶν ἐξωτερικῶν φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ :

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

N'

Ὁ Μούλ ἐπίσης ἀνεγνώρισε τὸν Λαυρέντιον.

— Τί ἔρχεσθε νὰ κάμετε ἐδῶ αὐτὴν τὴν ὄραν; τὸν ἠρώτησε.

— Καὶ σεῖς;

— Ἐγώ, ἐκπληρῶ τὰ χρέη μου.

— Καὶ ἐγὼ ἀπαλάσσομαι ἀπὸ τὰ ἰδικά μου.

— Δηλαδὴ μοῦ φαίνεται ὅτι θέλετε νὰ τὰ ἀθετήσετε.

— Πιθανόν, αὐτὸ δὲν ἀφορᾷ σᾶς, ἀλλὰ ἐμέ.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀφορᾷ καὶ ἐμέ. Καὶ ἐπειδὴ σᾶς εὐρίσκω μὲ τοιαύτην καλὴν πρόθεσιν, θὰ προσκαλέσω ἓνα τῶν κλητῆρων μου, ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς ὀδηγήσῃ εἰς τὸν πλησιέστερον ἀστυνομικὸν σταθμόν. Ἡ νύξ θὰ δροσίση τὰς ἰδέας σου.

— Ὅχι τόσον, ὅσον τὸ λουτρόν, τὸ ὁποῖον ἐσκόπευα νὰ κάμω. Θὰ ἀναβληθῇ δι' αὐριον, δὲν πειράζει.

— Λοιπὸν εἶνε ἀποφασισμένον.

— Βεβαιότατα.

— Δὲν εἴσθε εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν ἔχετε εἰς τὸ ἐργαστάσιον αὐτό, ἐκεῖ κάτω.

— Τὸ γνωρίζετε καὶ αὐτό;

— Γνωρίζω τὰ πάντα. Γνωρίζω μάλιστα ὅτι καὶ πρὸ ὀλίγου σᾶς ἐξέβρισαν, καὶ ὁ αἷτιος τούτου ἔλαβε ἤδη καὶ τὸν προβιβασμόν του.

— ὦ! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ἐκπληκτος... Λοιπὸν ὁ ἐργάτης αὐτός, ὁ ὁποῖος μοὶ ἔβρισε τὸ ὄνομά μου κατὰ πρόσωπον, εἶνε ἀστυνομικὸς κλητῆρ;

Ὁ Μούλ δὲν ἀπεκρίθη.

— Ἐμπρὸς! εἶπε μετ' ἀνυπομονησίας ἄς τελειώσωμεν. Ἐγὼ ἄλλην ἐργασίαν καὶ δὲν δύναμαι νὰ κάθωμαι ἐδῶ νὰ σᾶς φυλάττω. Μοὶ ὑπόσχεσθε ὅτι δὲν θὰ κάμετε τὰ ἴδια;

— Ναί, ὑπὸ ἓνα ὄρον.

— Ποῖον;

— Νὰ μὲ μεταχειρισθῆτε ὡς μέσον, ἵνα ἀνακαλύψω τοὺς δολοφόνους τῆς μητρὸς μου.

— Εἶνε ἀδύνατον ἂς τὸ εἶπον ἤδη.

— Διατί ἀδύνατον;

— Διὰ πολλὰς αἰτίας, τῶν ὁποίων μία εἶνε ὅτι θὰ μᾶς εἴσθε ἐντελῶς περιττός.

— Ὅπως δὲν θὰ καταστρέψω τὸ ἔργον σας. Τί ἀνεκαλύψατε;

— Τίποτε, ἀλλ' ἴσως εὐρίσκομαι ἐπὶ τὰ ἴχνη.

— Πιστεύετε; εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ἀνασκιρτήσας ἐκ χαρᾶς.

Ἐπῆρχεν εἰς τὴν κραυγὴν αὐτὴν τοιαύτη ἐλικρινεία, ὥστε ὁ Μούλ συνεκινήθη.

— Ἀκούσατε τῷ εἶπε: πολὺ κακὸν καιρὸν ἐκλέγετε διὰ νὰ φονευθῆτε! μετὰ δύο ὄρας θὰ εἶμαι ἐντελῶς πληροφορημένος περὶ ὑμῶν καὶ ἡ τύχη σας πιθανόν νὰ μεταβληθῇ.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Λαυρέντιος τὸν κατεστενωχώρει δι' ἐρωτήσεων:

— Ἀρκεῖ, διέκοψεν ὁ ἐπιθεωρητής. Εἶνε σχεδὸν ὀκτῶ ὄραι καὶ ἔχω ἐργασίαν. Θὰ μοὶ κάμετε τὴν χάριν νὰ ἐπανέλθετε εἰς τὴν κατοικίαν σας.

— Εἰς τὸ ἐργαστάσιον, μετὰ τῶν ἐργατῶν ἐκείνων καὶ ὕστερον ἀπὸ ὅσα συνέβησαν; Ποτέ!

— Ἄ! μήπως ἡ λύσσα τῆς αὐτοχειρίας σας κατέλαβε καὶ πάλιν;

— Ὅχι, μετὰ τὰς ἐλπίδας, τὰς ὁποίας μοὶ ἐδώκατε.

— Λοιπὸν, δὲν σκοπεύετε τότε νὰ διέλθετε τὴν νύκτα ἐδῶ;

— Θὰ προσκολληθῶ εἰς ὑμᾶς μέχρι οὐ μοὶ παραχωρήσητε ὅ,τι σᾶς ζητῶ.

— Ἄ! ἐπιτρέψατε! εἶπεν ὁ ἐπιθεωρητής διὰ φωνῆς αὐστηρᾶς.

Ἀφ' ἧς ἰδέα τις τῷ ἐπῆλθε καὶ ἐπανάλαθεν:

— Ἐλησμόνησα!... δύνασθε ἴσως νὰ μοὶ δώσητε ἀναγκαίως τινὰς πληροφορίας.

— Ὅποίας; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος ζωηρῶς.

— Ἐλθετε! εἶπεν ὁ Μούλ, ἐβράδυνα ἤδη... ἄς βαδίζωμεν ταχέως.

Ἐφθασαν εἰς τὴν ὁδὸν διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν καὶ ἀνῆλθον μέχρι τοῦ Πουτώ.

Ὁ Μούλ εἰσήλθεν εἰς τι οἶνοπωλεῖον καὶ ἐζήτησεν ἰδιαίτερον δωμάτιον. Ὁ Λαυρέντιος ἐπερίμενε μετ' ἀγωνίας νὰ τὸν ἐρωτήσῃ.

— Δὲν πρόκειται περὶ τῆς ὑποθέσεώς σας, εἶπεν ὁ Μούλ.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος μετὰ στεναγμοῦ ἀπογοητεύσεως.

— Ἀφ' οὗτο εὐρίσκεσθε εἰς τὰ μέρη αὐτά, ἐξήκολούθησεν ὁ ἐπιθεωρητής, πηγαίνετε πάντοτε καὶ περιφέρεσθε περὶ τὸν κῆπον τοῦ κυρίου Σουσά' σήμερον μάλιστα τὸ πρωὶ εἰσήλθετε ἐντός.

Ὁ Λαυρέντιος ἔκαμε κίνημα ἐκπληξέως καὶ σχεδὸν φρίκης. Πῶς ἡ ἀστυνομία ἠδύνατο νὰ εἶνε πληροφορημένη περὶ τῶν ἐλαχίστων αὐτοῦ διαθημάτων;

— Ὅλιγον μὲ ἐνδιαφέρουσιν αἱ αἰσθηματικαὶ αὐταὶ ἐκδρομαί, ἐπανάλαθεν ὁ Μούλ. Ἄλλ' ἐνῶ τὰς ἐκείνητε, θὰ παρετηρήσατε πρὸς νότον τοῦ κήπου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου χωρίζεται διὰ τινος στενοῦ δρόμου, μικρὰν περιοχὴν περικλειομένην κατὰ τὰ τρία μέρη ἀπὸ τοῖχον καὶ κατὰ τὸ τέταρτον, πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος, ἀπὸ φραγμόν' ἐν τῷ μέσῳ ὑπάρχει κομψοτάτη οἰκία, ἡ ὁποία φαίνεται διὰ μέσου τῶν κιγκλίδων τῆς θύρας τῆς εἰσόδου.

— Πράγματι, τὸ παρετήρησα.

— Μέγας τις σκύλος ἐγαύγιζε ὅταν ἐπλησιάζετε πρὸς τὴν θύραν.

— Ναί, ἀλλὰ νομίζω ὅτι δὲν ἤκουσα γαυγίσματα σήμερον.

— Ὑπάρχει σπουδαῖος λόγος. Χθὲς κυριακὴν, τὸ ἐργαστάσιον ἦτο κλειστόν.

παρετηρήσατε περὶ τὰς δύο ἢ τρεῖς ὄρας ἓνα ἀνθρώπον μὲ κασκέτον καὶ ἐπανωφώριον λινὸν στακτόχρουν, ὁ ὁποῖος περιεπλανᾶτο πρὸς αὐτὸ τὸ μέρος;

— Ναί, ἐργάζεται εἰς τὸ ἐργαστάσιον.

— Κάλλιστα! εἶπεν ὁ Μούλ, πῶς ὀνομάζεται;

— Δερού. Εἶνε ἀνθρώπος βίαιος καὶ τοῦτο τὸ παρετήρησα ἀπόψε' ἀμα ἔμαθην ὅτι ὀνομάζομαι Δαλισιῆ ἐξέβαλε κραυγὰς ἀγανακτήσεως καὶ ὤρμησε πρὸς ἐμὲ μὲ ἀπειλητικὸν ὕφος.

— Φυσικόν. Μόνον παρόμοιοι κατεργαῖται κάμνουν τὸν τίμιον.

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ἀνθρωπὸς τις, ὃν ὁ Λαυρέντιος ἀνεγνώρισε ὡς τὸν ἐργάτην ὅστις εἶχεν ἀνακαλύψει τὸ ὄνομά του εἰς τὸ ἐργαστάσιον, εἰσήλθεν, ἐχαιρέτισε τὸν Μούλ μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἐφάνη ἐκπλαγεὶς ἰδὼν τὸν Λαυρέντιον.

— Τορὲν, εἶπεν ὁ Μούλ, πρὸς τὸν νεωστὶ ἐλθόντα, ἐλησμόνησες ἀπόψε ὅτι ἀνθρώπος, νομίμως ἀφωθεις ἀπὸ οἰανδήποτε κατηγορίαν, εἶνε ἱερὸς διὰ σέ, καὶ ἔχει δικαίωμα πρὸς τὴν ἀδιαφορίαν σου τοῦλάχιστον. Ζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὸν κύριον.

Ὁ κλητῆρ ὑπεκλίνατο καὶ ἐτραύλισε λέξεις τινὰς συγγνώμης.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Μούλ εἰς τὸν Λαυρέντιον, ἀφήσατέ μας.

Ἡ διαταγὴ αὕτη ἦν ἐξ ἐκείνων, αἵτινες οὐδεμίαν ἐπιδέχονται ἀπάντησιν. Ἄλλως ὁ Λαυρέντιος ἤρξατο ὑφιστάμενος τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀστυνομικοῦ ἐπιθεωρητοῦ, τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ὅστις πιθανῶς ἐκράτει εἰς χεῖράς του τὴν ἀποκατάστασιν του. Ὑπήκουσε χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

Ἐγκατέλειψε τὸ Πουτῶ καὶ ἀνῆλθε διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν, ὅπως ἐκπληκτος διὰ τὴν μεταβολὴν ἧτις ἐγένετο ἐν αὐτῷ ἀπὸ τῆς συναντήσεως ταύτης. Ἦδη εἶχε πεποιθήσιν εἰς τὸ μέλλον, καὶ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ διατί, ἤλπιζεν!

Ἐν τούτοις ἦτο σχεδὸν ἡ ἐνάτη ὄρα πού νὰ ὑπάγῃ; τί νὰ πράξῃ;

Ἐσυλλογίσθη τὰς πληροφορίας, ἄς τῷ ἐζήτησεν ὁ Μούλ, τὴν οἰκίαν καὶ τὴν περιοχὴν ἐκείνην, εἰς ἣν πιθανῶς αἰματηρόν τι δράμα θὰ διεδραματίζετο, καὶ ἡ ἀβελειότης του, διπλασιαζομένη ὑπὸ τῆς περιεργείας, τὸν παρέσυρε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Μετὰ εἴκοσι λεπτὰ ἦτο πρὸ τῆς θύρας τῆς περιοχῆς. Παρετήρησε διὰ μέσου τῶν κιγκλίδων καὶ διέκρινε φῶς εἰς τὸ ἰσόγειον. Ἠκροάσθη, ἀλλ' οὐδεὶς θόρυβος, οὐδεμία κίνησις περὶ αὐτόν.

Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ, ἀλλὰ θερμὴ καὶ αἰθρία.

Ἐκαμε βήματα τινα μετὰ προφυλάξεως, ἐκρύβη ἐντὸς λάκκου καὶ ἀπεφάσισε νὰ περιμεῖνῃ.

Μετ' ὀλίγον ἤκουσεν ἐλαφρὰ βήματα διεθυνόμενα πρὸς τὸ μέρος τοῦ εἴτα διέκρινε πλησιέστατα αὐτῷ δύο σκιάς, αἵτινες ἀπεικονίζοντο μελαναὶ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Αἱ δύο σκιαὶ ἐσταμάτησαν καὶ ὠμίλησαν χαμηλοφώνως.

— Ἐχεις τὸ ἀντικλεῖδι, Λορέν; Καλὰ. Θὰ εἰσέλθῃς σιγὰ-σιγὰ. Ὁ γέρον εἰδοποιήθη καὶ δὲν θὰ φοβηθῇ. Θὰ κλείσῃς αὐτόν καὶ τὴν ὑπηρετρίαν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα καὶ θὰ καταβῇς πάλιν εἰς τὸ ἰσόγειον· σβύνεις τὸ φῶς καὶ περιμένεις. Βέβαια θὰ γίνῃ ἀπόψε... Εἰςέυρεις μέχρι τοῦ σημείου θὰ ἀφήσῃς νὰ προχωρήσῃ ἢ ἐκτέλῃς.

— Μείνετε ἡσυχος.

— Ἐχεις τὸ ροπαλόν σου. Δὲν θὰ κάμῃς χρῆσιν αὐτοῦ παρὰ εἰς τὴν ἐσχάτην ἀνάγκην... Ἐν ἀνάγκῃ θὰ σπεύσω καὶ ἐγώ... Ὅσον διὰ τὸν σύντροφον, ὁ ὅποιος θὰ παραμονεύῃ, ἐὰν εἶνε μόνος, μὴ ἀνησυχῇς, τὸν ἀναλαμβάνω ἐγώ.

— Καλὰ.

Ὁ Λορέν εἰσέδυσεν εἰς τὸν κήπον, εἶτα εἰς τὴν οἰκίαν χωρὶς νὰ κάμῃ τὸν ἐλάχιστον κρότον.

Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, ὁ Μούλ ἠκολούθει τὸν φραγμὸν πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος καὶ ἐτοποθετήθη εἰς ἀπόστασιν πενήκοντα περίπου βημάτων ἀπὸ τοῦ Λαυρεντίου, εἰς τὸ μέρος δι' οὗ ὑπέθετε ὅτι θὰ ὑπερεπήδων εἰς τὸν κήπον.

Ὁ Λαυρέντιος ἔμεινεν εἰς τὴν θέσιν τοῦ μὴ τολμᾶν νὰ κινηθῇ, οὐδὲ ν' ἀναπνεύσῃ· τὰ πάντα περὶ αὐτὸν ἦσαν σκιά καὶ σιγή.

ΝΑ

Περιέμενε τρεῖς ὄλας ὥρας.

Αἴφνης ἐλαφρὸς θόρυβος, τριγμὸς κλάδων, οἵτινες περιεκύκλουν ἐξωτερικῶς τὴν περιοχὴν, διέκοψε τὰς σκέψεις του καὶ τὸν ἔκαμε ν' ἀνασκιρτήσῃ.

Ὁ κρότος οὗτος, διακοπτόμενος ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ἐπαναλαμβάνετο μετ' ὀλίγον. Ὁ ἄνθρωπος—διότι δὲν ἐπρόκειτο οὔτε περὶ τοῦ Μούλ, οὔτε περὶ τοῦ κλητήρος του—ἀφοῦ ἠκροάζετο, ἐξηκολούθει νὰ προβαίνει. Θὰ ἀπείχε τριάκοντα μέχρι τεσσαράκοντα βήματα ἀπὸ τὸν Λαυρέντιον, ὅστις ἐν τῇ παγερᾷ ἐκείνῃ σιγῇ διέκοινε καὶ τὴν ἐλάχιστην προστριβὴν τοῦ ἐδάφους ὑπὸ τοὺς πόδας του.

Ὁ ἄνθρωπος κατέστη θαρραλέωτερος· ἰσχυρότερος θόρυβος φύλλων καὶ κλάδων ἀνῆγγειλεν εἰς τὸν Λαυρέντιον ὅτι διέβησαν τὸν φραγμὸν. Ἀνηγέρθη ἐπὶ τῶν ποδῶν του, ὡς εἰ εἶχε κινηθῇ ὑπὸ ἐλατηρίου καὶ ἠκροάσθη· τὰ βήματα ἀπεμακρύνοντο πρὸς τὸ μέρος τῆς οἰκίας.

Μετ' ὀλίγον ἤκουσε τὸν ὑπόκωφον καὶ συνεχῆ κρότον πρίνου ἐπὶ τῶν κιγκλιδίων τοῦ παραθύρου. Τοῦτο διήρκεσε δέκα λεπτά, κατὰ τὰ ὁποῖα ἠσθάνετο τὴν καρδίαν του πάλλουσαν μέχρι διαρρηξέως.

Τέλος ἡ διάρρηξις ἔλαβε τροπὴν ἐνεργητικὴν, αὐθάρδη. Ἐν τῶν φύλλων ἠνοιξε καὶ σχεδὸν ταυτοχρόνως μία ἐκ τῶν ὕλων συνετρίβη εἰς τεμάχια.

Ὁ Λαυρέντιος ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε κραυγὰς τρώμου, κραυγὰς γυναικὸς καὶ γέροντος περιφόβου, ἃς ἠκολούθησε φωνὴ ἀνδρική καὶ φοβερά, ἢ τοῦ ἀστυνομικοῦ κλητήρος.

— Στάσου, ἄθλιε!

Τότε θόρυβος πάλης καὶ ἀνταλλασσομένων κτυπημάτων, μεμιγμένων μεθ' ὕβρεων, ἠκούσθη.

Ὁ Λαυρέντιος, ὠθούμενος τρόπον τινά, ἔκαμε βήματά τινα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μούλ.

— Προσοχὴ ἐκεῖ κάτω! ἀνέκραζεν ὁ Λορέν. Φεύγει!

Συγχρόνως ἠκούσθη ὑπόκωφος κρότος σώματος πίπτοντος χαμαί. Εἶτα ἕτερος παρόμοιος, τὴν φορὰν ὅμως αὐτὴν παρακολουθούμενος ὑπὸ κραυγῆς. Ὁ Λορέν ὀρμήσας πρὸ καταδιώξιν τοῦ κλέπτου, εἶχεν ἐξαρθρώσει τὸν πόδα.

Ἄλλ' ὁ Μούλ ἦτο ἐκεῖ.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Δερού—διότι ἦτο αὐτός—ὑπερέβαινε ἐκ νέου τὸν φραγμὸν, ὄρμησεν, αἴφνης κατ' αὐτοῦ, τὸν ἐπρόλαβε καὶ τὸν ἐκτύπησεν. Ἄλλ' ὅσον τολμηρὸς καὶ ἂν ἦτο ὁ γέρον ἐπιθεωρητῆς, δὲν ἠδύνατο ν' ἀντιστῇ κατὰ τοῦ Ἡρακλέους αὐτοῦ. Εἰς μίαν στιγμὴν ἐρρίφθη κατὰ γῆς καὶ ἔκραξε: «Τρέξε, Λορέν!» Καὶ ἡ φωνὴ του ἐσβέσθη ἐντὸς ρόγχου.

Ἡ βοήθεια δὲν ἐβράδυνεν. Ὁ Λαυρέντιος ἔσπευσε καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ Δερού.

Φοβερά πάλη συνήφθη τότε.

Ὁ Λαυρέντιος ἔλαβε κατὰ πρόσωπον κτύπημα, ὅπερ τὸν ἔκαμε νὰ κλονισθῇ ἐπὶ μίαν στιγμὴν, ἀλλ' ἀνηγέρθη καὶ ἐπετέθη μετὰ μανίας. Ὁ Μούλ κατὰ τὸ διάστημα αὐτοῦ, καίτοι σχεδὸν ἐπνίγετο, προσκολληθῆτο σπασμωδικῶς εἰς τὸν Δερού, ἐμποδίζων αὐτὸν νὰ φύγῃ.

Καὶ οἱ τρεῖς ἐκυλίσθησαν ἐκ νέου κατὰ γῆς καὶ ἐκτυπῶντο μετὰ λύσσης.

Ἐν τούτοις φωνὴ τις ἐκράυαζε πλησίον αὐτῶν: «Θάρος! ἔρχομαι!» Ἦτο ὁ κλητῆρ, παρὰ τοὺς σφοδροὺς πόνους τοῦ βλαβέντος ποδός, ἐσύρετο διὰ μέσου τῆς περιοχῆς καὶ ἐπλησίαζεν ἔρπων εἰς τὸ θέατρον τῆς πάλης.

Ἦτο καιρὸς, διότι ὁ Λαυρέντιος μόλις βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Μούλ, ἦτο ἕτοιμος νὰ ὑποχωρήσῃ.

Ὁ ληστὴς ἠναγκάσθη τέλος νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς ἠνωμένας προσπάθειάς τῶν δύο ἀνθρώπων, οἵτινες τὸν προσήλωσαν ἀκίνητον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Τῇ προσκλήσει τοῦ Λορέν, ὑπηρετριά τις ἐξῆλθε τρέμουσα ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ διὰ τοῦ φανοῦ, ὃν ἐκράτει, τοὺς ἐφώτισε ὑπεράνω τοῦ φραγμοῦ.

Ἡ σκηνὴ ἦτο φρικώδης. Ὁ Λαυρέντιος εἶχε τὸ πρόσωπον αἱματόφυρτον· ὁ Δερού ἐξέβαλλε ἀφροὺς λύσσης· ὁ κλητῆρ δὲν ἠδύνατο νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τῆς κνήμης του χωρὶς νὰ ἐκπέμψῃ κραυγὴν, καὶ ὁ Μούλ τέλος ἔκειτο παρ' αὐτοῖς λιπόθυμος.

— Παληάνθρωπε! εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς κλητῆρ ἐπιφέρων αὐτῶν διὰ τοῦ ροπαλοῦ τὸ τελευταῖον κτύπημα, ὥστε μικροῦ δεῖν νὰ συντρίψῃ τὰ πλευρά του.

Εἶτα δίδων εἰς τὸν Λαυρέντιον ἐν τῶν πιστολίων του,

— Ἄναψέ του τὸ κεφάλι, εἶπεν, ἂν κινηθῇ!

Καὶ ἤρξατο νὰ τῷ ἐπιβάλλῃ τὰς χει-

ροπέδας· ὁ ληστὴς δὲν ἔκαμε τὴν ἐλάχιστην κίνησιν. Ὁ Λορέν διὰ πλείονα ἀσφάλειαν τῷ ἔδεσε τὰς κνήμας, μετὰ τοῦτο δὲ ἔλαβεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Λαυρεντίου τὸ πιστόλιον καὶ τῷ εἶπε:

— Ἀναδέχομαι ἐγὼ αὐτὸ τὸν λαγῶ. Σεῖς, ὁ ὅποιος ἠμπορεῖτε νὰ περιπατήτε, προσπαθήσετε νὰ φέρετε τὸν κύριον Μούλ εἰς τὴν οἰκίαν καὶ τρέξετε γρήγορα διὰ ἱατρὸν καὶ συνδρομὴν.

Ὁ Λαυρέντιος ὑπήκουσε.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Δερού, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀστυνομικοῦ κλητήρος, διηυθύνετο ὑπὸ καλὴν φύλαξιν πρὸς τοὺς Παρισίους, ἱατρὸς δὲ τις εὕρισκετο παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ Μούλ, ὅστις δὲν ἐβράδυνε νὰ συνέλθῃ.

Ὁ ἐπιθεωρητῆς δὲν ἔλαβεν οὐδεμίαν πληγὴν· δυνατὸν τι ὅμως κτύπημα εἰς τὸ στήθος καὶ μετὰ ταῦτα ἡ πίεσις τοῦ γόνατος καὶ τῶν δακτύλων τοῦ Δερού, τὸν ἔκαμαν νὰ ἐμέσῃ αἷμα.

Ὁ Λαυρέντιος ἐζήτησε πληροφορίας περὶ τῆς καταστάσεώς του.

— Δὲν ἔσπευσε τίποτε, εἶπεν ὁ Μούλ με ἐπιπληκτικὸν ὕφος.

— Μήπως ἐξακολουθεῖτε νὰ νομιζετε ὅτι ἐν ἀνάγκῃ δὲν δύναμαι νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος.

Ὁ Μούλ ἀντι ν' ἀποκριθῇ τῷ εἶπε:

— Διατί εὕρισκεσθε ἐκεῖ;

— Ἀπλούστατον, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

Καὶ τῷ διηγήθη ὅτι ἡ περιέργεια τὸν ὠδήγησε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ ὅτι εἰς τὸν θόρυβον τῆς πάλης, ἧτις συνήφθη μεταξὺ τοῦ κλέπτου καὶ τοῦ Μούλ, εἶχε σπεύσει.

— Δὲν πιστεύω νὰ εἴσθε δυσηρεστημένος διὰ τοῦτο, προσέθηκε.

— Δὲν ἀγαπῶ, εἶπεν ὁ Μούλ, νὰ ἀναμιγνύωνται εἰς τὰς ὑποθέσεις μου· χωρὶς τὴν ἀδειάν μου.

— Ἄ! τότε συγχωρήσατέ με... Ἀλλὰ γνωρίζετε, δὲν ἔλαβα σχεδὸν καιρὸν νὰ ζητήσω τὴν ἀδειάν σας· τὸ πρᾶγμα ἔσπευδε. Ἄλλως τε ἔπρεπε νὰ περιμείνετε, ὅπως με ἐπιπλήξετε, νὰ ἀναλάβω ὀλίγον ἀπὸ τὰ κτυπήματα, τὰ ὁποῖα πρὸς χάριν σας ἔλαβα.

— Μήπως εἴσθε βλαβέντος πληγωμένος; ἠρώτησεν ὁ Μούλ παρατηρῶν τὴν αἱματόφυρτον καὶ ἐξοιδημένην παρεῖαν τοῦ Λαυρεντίου.

Ὁ τόνος, δι' οὗ ἐγένετο ἡ ἐρώτησις αὕτη, ἐδείκνυεν ἀληθῆς ἐνδιαφέρον καὶ σχεδὸν μεταμέλειαν διὰ τὴν αὐστηρότητα, μεθ' ἧς τῷ εἶχε πρὸ μικροῦ ὀμιλήσει.

Ὁ Λαυρέντιος, συγκινηθεὶς διὰ τὴν μεταβολὴν ταύτην, ἀπεκρίθη:

— Ὅχι, ἡσυχάσατε. Ἐκτὸς ἂν εἴσθε περισσότερο ἀπὸ ἐμὲ πληγωμένος.

Ἡ τραχύτης αὕτη τοῦ Μούλ ἐξηγεῖτο. Πρῶτον, δὲν ἠγάπα, ὡς εἶχεν εἰπεῖ, ν' ἀναμιγνύωνται εἰς τὰς ὑποθέσεις του· εἶτα ἀνεύρισκετο καθ' ὑπερβολὴν, ὀφείλων εὐγνωμοσύνην εἰς ἄνθρωπον, οἷος ὁ Λαυρέντιος Δαλισιέ.

Ἡ ἡμέρα εἶχεν ἐπέλθει, καὶ ὁ Μούλ,

παρὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ ἱατροῦ, εἶχεν ἐγεροθῆ καὶ ἐζήτηε νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς Παρισίους, ὅπου κατεπεύγουσαι ὑποθέσεις τὸν ἐκάλεον.

Περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν, εἰς ἐκ τῶν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ κλητῆρων εἰσηλθεν. Ἦρξατο συγχαίρομενος τὸν Μοῦλ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐκστρατείας του.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Μοῦλ. Τί νέα ;

— Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ Σουρέν. Κάποιοι, τοῦ ὁποίου τὰ χαρακτηριστικὰ ὁμοιάζουσι μὲ τὸν Δερού, ἐπρομηθεύθη προχθὲς ἀπὸ ἕνα φαρμακοποιὸν στριχνίνην, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι θὰ δηλητηριάσῃ ἀλεπούδες.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Μοῦλ. ἂν οἱ ἔνορκοι τὴν φορὰν αὐτὴν δὲν παραδεχθῶσι τὴν προμελέτην, θὰ δεῖξουν πολὺ καλὴν θέλησιν. Καὶ ὕστερον ;

Ἐκκλητὴρ ἔκυψεν εἰς τὸ οὖς τοῦ Μοῦλ καὶ τῷ ὠμίλησε χαμηλοφώνως.

Ἐκκλητὴρ, καίτοι ἰστάμενος εἰς τὸ ἔτερον ἄκρον τοῦ δωματίου, ἠνόνησεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ αὐτοῦ. Εἶδε τοὺς δύο συνομιλοῦντας νὰ ρίπτωσι ἐπανελημμένως τὰ βλέμματα πρὸς αὐτόν, εἶτα δὲ ἀντελήφθη τῶν ἐξῆς ἐμφαντικῶν λέξεων :

Ὁδὸς Καρδιρέ... Κυρία Ρουσιριέ... Λουβέν...

Ἐκκλητὴρ ἐφαίνετο ζωηρῶς συγκεκινημένος, αἰφνης ἀνεσκίρτησεν.

— Εἶσαι βέβαιος ; ἠρώτησε τὸν κλητῆρά του.

— Βεβαίως.

— Καὶ ὁ Λουβέν ἔκτοτε δὲν ἐφάνη ;

— Διόλου.

— Τότε, καλὰ ! ἀνέκραξεν ὁ ἐπιθεωρητῆς τῆς ἀστυνομίας μετὰ κινήματος ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως· εἶνε ἡ ἰδίᾳ ὑπόθεσις τῆς Βιλζούφ, δευτέρα ἐκδοσις !... Καὶ ἐγώ, ὅστις δὲν τὸ ἐκατάλαβα καὶ ἀφέθην νὰ ἐμπαιχθῶ ὡς νεοσύλληκτος !...

Ἐκκλητὴρ ἐπλησίασε.

— Τί τρέχει λοιπόν ; ἠρώτησε.

— Τρέχει, εἶπεν ὁ Μοῦλ, ὅτι ἀδίκως σὰς ὑποπεύθη, κύριε Δαλισιέ, καὶ σὰς ζητῶ συγγνώμην διὰ τὸ κακὸν τὸ ὅποιον σὰς ἐπροξένησα.

— Κύριε...

— Ναί· ἐξηκολούθησεν ὁ Μοῦλ παραφερόμενος, ἠπατήθην χονδροειδέστατα· ἀλλὰ μείνατε ἡσύχος· δὲν θὰ περιορισθῶ εἰς τὴν μετάνοιαν καὶ εἰς τὴν συγγνώμην μόνον· θὰ ἐπανορθώσω τὸ λάθος μου... Ἄ! εἶπεν, ὡς εἰ ὁμιλῶν καθ' ἑαυτόν, μὲ ἐνεπαίζετε γελοιοί μου !... καλὰ· ἀλλὰ θὰ λάβω τὴν ἐκδίκησίν μου, σὰς τὸ ὀρκίζομαι !... καὶ θὰ ἴδωμεν τίς θὰ γελάσῃ δυνατώτερα... ἕκαστος μὲ τὴν σειράν του !...

— Μήπως ἀνεκαλύψατε ;... ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος.

— Κύριε Δαλισιέ, διέκοψεν ὁ Μοῦλ, μὲ παρεκαλέσατε πρὸ ὀλίγου νὰ σὰς μεταχειρισθῶ... ἔχετε πάντοτε τὰς αὐτὰς διαθέσεις ;...

— Ναί, βέβαια.

— Καλὰ. Ἐλθετε μαζί μου· θὰ σὰς προμηθεύσω ἐργασίαν.

— Γνωρίζετε ποῖοι εἶνε οἱ δολοφόνου τῆς μητρὸς μου ;

— Καλλίτερον ἀκόμη· γνωρίζω ποῦ νὰ τοὺς συλλάβωμεν καὶ θέλω σὲς αὐτὸς νὰ θέσετε τὴν χεῖρα εἰς τοὺς ὤμους των.

Μετὰ δέκα λεπτὰ οἱ δύο ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι καὶ ὁ Λαυρέντιος ἐβάδιζον πρὸς τοὺς Παρισίους.

Τέλος τοῦ Α' μέρους

[Ἐπεται συνέχεια]

*P.

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἦρεμος, κατ' αὐτὸν καὶ κανονικὴ θεραπεία ἦτο ἡ ἀναγκαιούσα εἰς τὸν ἀσθενῆ.

Ἄλλ' ὁ τοπικὸς ἱατρός, ὁ τοῦ προαστείου, νέος οὗτος καὶ ἀναμφιβόλως ἐρυθρόσκυφος ριζοσπάστης, προσηνέχθη ἐξ ἄλλου ἀπρεπέστατα καὶ σχεδὸν ὑβριστικῶς :

— Δὲν ἔχω νὰ ἐξετάσω τὸ ἠθικὸν τῆς κυρίας ταύτης καὶ τὴν γνώμην τὴν ὁποίαν ἔχετε ὑμεῖς περὶ αὐτῆς, μοι εἶπεν. Ἐγὼ μόνον δράττομαι τῆς παρουσιαζομένης εὐκαιρίας, ὅπως ὑποδείξω τὸ πιθανώτερον τῆς σωτηρίας τῆς ζωῆς τοῦ ἀσθενοῦς, ἀφοῦ δυστυχῶς ἐξηντλήσαμεν πλέον ὅλα τὰ μέσα τῆς ἐπιστήμης, χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ἀποστείλατε νὰ ζητήσῃτε καὶ φέρετε ἐνταῦθα τὴν Μέρσην Μερρὶκ, ἀδιάφορον ὅποια τις εἶνε, κατὰ τὰ λεγόμενά σας. Ὑπάρχει ἐλπίς, καὶ κυρίως ἐὰν αὕτη εἶνε λογικὴ, ἐὰν ἔχη καρδίαν καὶ ἐὰν δύναται μετὰ στοργῆς νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ χρέη νοσοκόμου, ὑπάρχει, λέγω, ἐλπίς νὰ ἐκπλαγῆτε ἐκ τοῦ ἐπενεχθησομένου ἀποτελέσματος, βλέποντες τὸν ἀσθενῆ ν' ἀνακτήσῃ τὸ λογικὸν του καὶ νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ. Μόνον ἐν τῇ περιστάσει αὕτη εἶνε δυνατὴ ἡ σωτηρία του, διότι ἡ ψυχολογικὴ αὕτη κατάστασις θὰ ἐπιδράσῃ εὐεργετικῶς καὶ σωτηριῶς εἰς τὸν ὀργανισμόν, καταπαύουσα τὸν πυρετόν. Ὅθεν, ἐὰν ἐπιμένητε ν' ἀποκρούετε τὴν παράκλησίν του καὶ ἐὰν συνεπῶς ἀφήσετε τοιοῦτοτρόπως τὸν πυρετόν νὰ τὸν φθείρῃ ἐπὶ εἴκοσι τέσσαρας ὥρας ἀκόμη, θ' ἀποθάνῃ.

Ἐκκλητὴρ ἡ Λαίδη Ζάνετ ἔτυχε παροῦσα ὅταν ἡ ἄτοπος αὕτη γνώμη ἐξηνέχθη παρὰ τὴν κλίνην τοῦ ἀσθενοῦς.

Ἐἶνε ἀνάγκη νὰ σὰς εἶπω τί ἠκολούθησεν ;

Ἐκκλητὴρ νὰ ἐκλέξῃ μετὰ ζῦ θεραπείας, ὑποδεικνυομένης ὑπὸ ἱατροῦ, κερδαίνοντος ἕκαστὸν πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων ἐτησίως, ὅστις εἶνε ἀναμφισβητήτως ὁ εὐμενέστερος καὶ πρωτεύων ἱατρός τῆς Ἀγγλίας, καὶ τῆς γνώμης ἑνὸς ταπεινοῦ ἱατροῦ, τοῦ χειρίστου τῶν προαστείων τοῦ Λονδίνου, καὶ μὴ κερδαίνοντος οὐδ' ὀβο-

λόν, φρονεῖτε ἐν τούτοις μεθ' ὅλα ταῦτα ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ σὰς εἶπω τίνας ἐκ τῶν δύο γνώμην ἠσπάσθη ἡ Μιλαιδῆ ;

Ἐκκλητὴρ ἠνόνησεν. Συνεπῶς καὶ χωρὶς νὰ σὰς τὸ εἶπω θὰ ἐμμαντεύσατε ἤδη ὅτι εὐθὺς ἀμέσως πρώτη φροντίς ὑπῆρξε νὰ ἐπισκεφθῇ τρίτην φορὰν τὸ Ἄσυλον.

Ἐκκλητὴρ ἠνόνησεν... σὰς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου ὅτι δὲν σὰς μεγεθύνω ποσῶς τὰ πράγματα, ἡ Μέρση Μερρὶκ ἐγκατέστη παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἀσθενοῦς.

Ἐκκλητὴρ ἠνόνησεν τῆς δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ τῇ ἐπιτρέψῃ νὰ προβῇ εἰς οὐδεμίαν ὑποκριτικὴν ἀφοσίωσιν, ὅταν μία ἱατρικὴ αὐθεντεία ὅπως δῆποτε εἶχε διακηρύξει ὅτι αὕτη μόνη ἠδύνατο νὰ δώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἀσθενοῦς.

Ἐκκλητὴρ ἠνόνησεν τῆς δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐκπλαγῆτε βεβαίως μαθηθῆναι ὅτι ἀπεμακρύνθη ἀμέσως τοῦ μέρους ἐνθα διεδραματίζοντο τοιαῦται σκηναί.

Ἐκκλητὴρ ἠνόνησεν τῆς δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐκπλαγῆτε βεβαίως μαθηθῆναι ὅτι ἀπεμακρύνθη ἀμέσως τοῦ μέρους ἐνθα διεδραματίζοντο τοιαῦται σκηναί.

Ἐκκλητὴρ ἠνόνησεν τῆς δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐκπλαγῆτε βεβαίως μαθηθῆναι ὅτι ἀπεμακρύνθη ἀμέσως τοῦ μέρους ἐνθα διεδραματίζοντο τοιαῦται σκηναί.

Ἐκκλητὴρ ἠνόνησεν τῆς δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐκπλαγῆτε βεβαίως μαθηθῆναι ὅτι ἀπεμακρύνθη ἀμέσως τοῦ μέρους ἐνθα διεδραματίζοντο τοιαῦται σκηναί.

Ἐκκλητὴρ ἠνόνησεν τῆς δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐκπλαγῆτε βεβαίως μαθηθῆναι ὅτι ἀπεμακρύνθη ἀμέσως τοῦ μέρους ἐνθα διεδραματίζοντο τοιαῦται σκηναί.

Ἐκκλητὴρ ἠνόνησεν τῆς δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐκπλαγῆτε βεβαίως μαθηθῆναι ὅτι ἀπεμακρύνθη ἀμέσως τοῦ μέρους ἐνθα διεδραματίζοντο τοιαῦται σκηναί.

Ἐκκλητὴρ ἠνόνησεν τῆς δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐκπλαγῆτε βεβαίως μαθηθῆναι ὅτι ἀπεμακρύνθη ἀμέσως τοῦ μέρους ἐνθα διεδραματίζοντο τοιαῦται σκηναί.

Ἐκκλητὴρ ἠνόνησεν τῆς δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐκπλαγῆτε βεβαίως μαθηθῆναι ὅτι ἀπεμακρύνθη ἀμέσως τοῦ μέρους ἐνθα διεδραματίζοντο τοιαῦται σκηναί.

Ἐκκλητὴρ ἠνόνησεν τῆς δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐκπλαγῆτε βεβαίως μαθηθῆναι ὅτι ἀπεμακρύνθη ἀμέσως τοῦ μέρους ἐνθα διεδραματίζοντο τοιαῦται σκηναί.

Ἐκκλητὴρ ἠνόνησεν τῆς δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐκπλαγῆτε βεβαίως μαθηθῆναι ὅτι ἀπεμακρύνθη ἀμέσως τοῦ μέρους ἐνθα διεδραματίζοντο τοιαῦται σκηναί.

Ἐκκλητὴρ ἠνόνησεν τῆς δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐκπλαγῆτε βεβαίως μαθηθῆναι ὅτι ἀπεμακρύνθη ἀμέσως τοῦ μέρους ἐνθα διεδραματίζοντο τοιαῦται σκηναί.

Ἐκκλητὴρ ἠνόνησεν τῆς δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐκπλαγῆτε βεβαίως μαθηθῆναι ὅτι ἀπεμακρύνθη ἀμέσως τοῦ μέρους ἐνθα διεδραματίζοντο τοιαῦται σκηναί.

Ἐκκλητὴρ ἠνόνησεν τῆς δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐκπλαγῆτε βεβαίως μαθηθῆναι ὅτι ἀπεμακρύνθη ἀμέσως τοῦ μέρους ἐνθα διεδραματίζοντο τοιαῦται σκηναί.

Ἐκκλητὴρ ἠνόνησεν τῆς δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐκπλαγῆτε βεβαίως μαθηθῆναι ὅτι ἀπεμακρύνθη ἀμέσως τοῦ μέρους ἐνθα διεδραματίζοντο τοιαῦται σκηναί.

Ἐκκλητὴρ ἠνόνησεν τῆς δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐκπλαγῆτε βεβαίως μαθηθῆναι ὅτι ἀπεμακρύνθη ἀμέσως τοῦ μέρους ἐνθα διεδραματίζοντο τοιαῦται σκηναί.

Ἐκκλητὴρ ἠνόνησεν τῆς δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐκπλαγῆτε βεβαίως μαθηθῆναι ὅτι ἀπεμακρύνθη ἀμέσως τοῦ μέρους ἐνθα διεδραματίζοντο τοιαῦται σκηναί.

Ἐκκλητὴρ ἠνόνησεν τῆς δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐκπλαγῆτε βεβαίως μαθηθῆναι ὅτι ἀπεμακρύνθη ἀμέσως τοῦ μέρους ἐνθα διεδραματίζοντο τοιαῦται σκηναί.

Ἐκκλητὴρ ἠνόνησεν τῆς δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐκπλαγῆτε βεβαίως μαθηθῆναι ὅτι ἀπεμακρύνθη ἀμέσως τοῦ μέρους ἐνθα διεδραματίζοντο τοιαῦται σκηναί.

Ἐκκλητὴρ ἠνόνησεν τῆς δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐκπλαγῆτε βεβαίως μαθηθῆναι ὅτι ἀπεμακρύνθη ἀμέσως τοῦ μέρους ἐνθα διεδραματίζοντο τοιαῦται σκηναί.

Ἐκκλητὴρ ἠνόνησεν τῆς δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐκπλαγῆτε βεβαίως μαθηθῆναι ὅτι ἀπεμακρύνθη ἀμέσως τοῦ μέρους ἐνθα διεδραματίζοντο τοιαῦται σκηναί.

Ἐκκλητὴρ ἠνόνησεν τῆς δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐκπλαγῆτε βεβαίως μαθηθῆναι ὅτι ἀπεμακρύνθη ἀμέσως τοῦ μέρους ἐνθα διεδραματίζοντο τοιαῦται σκηναί.

»Χθές, πάλιν μετέβην παρ' αὐτῆ καὶ ἔμαθον τὰς τελευταίας εἰδήσεις ἐκ στόματος αὐτῆς ταύτης τῆς Λαίδης Ζάνετ Ρόυ.

»Ὁ κάλαμός μου ἀρνεῖται σχεδὸν νὰ γράψῃ.

»... Ἡ Μέρση Μερρικ συγκατένευσε νὰ νυμφευθῆ τὸν Ἰουλίον Γκράυ !!! ...

»Ὅποια ὕβρις πρὸς τὴν κοινωνίαν !... ἰδοὺ πῶς κρίνουσιν ἡ μήτηρ μου καὶ αἱ ἀδελφαί μου τὸ ἀπίστευτον τοῦτο πρᾶγμα. Δὲν ἀμφισβῆλω ὅτι οὕτω θὰ τὸ κρίνητε καὶ ὑμεῖς.

»Μόλις ἔμαθε τὴν ὀριστικὴν ἀπευκταίαν λύσιν ταύτην, ἡ μήτηρ μου διέγραψε τὸ ὄνομα τοῦ Ἰουλίου ἀπὸ τοῦ καταλόγου τῶν προσκλησέων τῆς, διέταξε δὲ τοὺς ὑπηρέτας, ἐὰν ἐτόλμα νὰ ἐμφανισθῆ εἰς τὸν οἶκόν μας, νὰ τῷ ἀπαντήσωσιν : «Ἡ κυρία λείπει».

»Δυστυχῶς εἶμαι πεπεισμένος ὅτι θὰ εἶμαι ἐν τῇ ἀκριθείᾳ, διαβεβαιῶν ὑμᾶς, ὅτι ἡ ἀξιοκαταφρόνητος αὕτη ἔνωσις εἶνε ἤδη ὡς γεγονὸς τετελεσμένον.

»Φαντασθῆτε, ὅτι ἡ Λαίδη Ζάνετ ἔφθασε μέχρι τόσου μωρίας, ὥστε νὰ μοὶ ἐπιδείξῃ καὶ ἐπιστολάς τινας... μίαν τοῦ Ἰουλίου καὶ ἐτέραν τῆς γυναικὸς ταύτης.

»Ἀκούετε πράγματα ; ... Ἡ Μέρση Μερρικ εἰς ἀλληλογραφίαν μετὰ τῆς Λαίδης Ζάνετ Ρόυ ! ... ν' ἀποτείνηται πρὸς αὐτὴν διὰ τῶν λέξεων : «Ἀκριθῆ μου Λαίδη Ζάνετ» καὶ νὰ ὑπογράφηται : «Ἡ ἀφωσιωμένη καὶ ἀγαπῶσα ὑμᾶς.»

»Δὲν ἔσχον κἄν τὴν ὑπομονὴν νὰ τελειώσω τὴν ἀνάγνωσιν οὐδεμιᾶς τῶν δύο τούτων ἐπιστολῶν.

»Τὸ δὲ ὕφος πάλιν τοῦ Ἰουλίου εἶνε αὐτόχρημα κοινωνιστικόν.

»Κατὰ τὴν γνώμην μου, ὁ ἐπίσκοπος τοῦ ἔμπροσθεν νὰ μὴ διατελῆ ἐν ἀγνοίᾳ τῶν τοιούτων.

»Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν Μέρσην, αὕτη παίζει τὸ μέρος τῆς ἐξαίρετως, ὅπως μέχρι τοῦδε, γράφουσα, καλοῦσα, ἀνθισταμένη ἢ κλαίουσα.

»Ἀκούσατε τί γράφει εἰς μίαν ἐπιστολὴν τῆς : «Δὲν δύναμαι νὰ ἀποκρύψω ἀφ' ἑαυτῆς πόσον ἔχω ἀδικον ὑποχωρήσασα... Ὀλιβερὰ προαισθήματα πληροῦσι τὸ πνεῦμά μου ὅταν σκέπτομαι τὸ μέλλον... Αἰσθάνομαι ὅτι τὸ πρῶτον περιφρονητικὸν βλέμμα, ὅπερ θὰ ἐκσφενδονισθῆ κατὰ τοῦ συζύγου μου, θὰ ἀρκέσῃ νὰ καταστρέψῃ τὴν εὐτυχίαν μου, καὶ ἂν ἐκεῖνος, ἔστω, δὲν ταραχθῆ ποσῶς. Ἐν ὅσῳ διετέλουν κερωρισμένη μακρὰν αὐτοῦ, ἡδυνάμην νὰ συγκρατῶ τὴν ἰδίαν μου ἀδυναμίαν. Ἡδυνάμην νὰ ὑπομένω τὴν σκληρὰν μου τύχην. Ἄλλ' ἤδη, πῶς ἡδυνάμην πλέον νὰ ἀντιστῶ, ἀφοῦ ἠγρύπνησα ἐπὶ ἐβδομάδας ὅλας παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του, ἀφοῦ ἀπῆλαυσα ἐγὼ πρῶτη τὸ πρῶτόν του μειδιάμα, καὶ ἤκουσα τοὺς πρῶτους λόγους τῆς εὐγνωμοσύνης του, ἐνῶ βραδέως τὸν ἐπανέφερον εἰς τὴν ζωὴν ;»

»Ἰδοὺ τὸ ὕφος, τοῦ ὁποίου ποιεῖται χρῆσιν εἰς ἐπιστολὴν ἐκ τεσσάρων πυκνῶς γεγραμμένων σελίδων, μετὰ τόσης ὑπο-

κριτικῆς αἰσθηματολογίας καὶ τόσης νουτιώδους ταπεινοφροσύνης.

»ὦ! σὰς βεβαιῶ, ὅτι πάντα ταῦτα θὰ ἤρουν ὅπως περιφρονητὰς γυναικάς.

»Ἄλλὰ χάρις τῷ Θεῷ ἔχω ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου πρόχειρον τὴν ἀντιπαροβολήν, ὅπως ἐνθυμῶμαι τί ὀφείλεται εἰς τινὰς γυναικάς ἐκ γεννητῆς εὐγενεῖς.

»Ἀναγνώριζω δὲ ὅτι ἤδη ἡ μήτηρ καὶ αἱ ἀδελφαί μου εἶνε δι' ἐμὲ διπλασίως προσφιλέστεραι.

»Δύναμαι νὰ προσθέσω εἰς τὰς παρηγορίας μου καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ ν' ἀλληλογραφῶ μεθ' ὑμῶν ;

»Χαίρετε, πρὸς τὸ παρόν.

»Ὑπέστην δεινοτάτους, ἀλλ' ἀτελεσφορήτους εὐτυχῶς κλονισμοὺς τῶν προσφιλεστέρων πεποιθήσεών μου καὶ κατεβλήθη καὶ ἀπεγοητεύθη τὸσον, ἐνδιατρίψας περὶ τὰ ἀκατονόμαστα ὅσα ἐξέθηκα ἤδη ὑμῖν, ὥστε ἀδυνατῶ νὰ γράψω τι πλέον.

»Δέχθητι, ἀγαπητῆ δεσποινίς Βράδον, τὰς ἐγκαρδιωτέρας εὐχὰς μου μέχρι συναντήσεώς μας.

«Ὁλος ἀφωσιωμένος
"Ὁράτιος Δεχόλτ».

[Ἔπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

Α'

Τὸ μεταφέρων ἄμμον ἀμάξιον.

— Τί ἄθλιος καιρὸς ὁ σημερινός !

— Ἐψοφήσαμε σήμερα, καὶ ὑμὲν Λαγγλέ.

— Μὰ δὲν ἔμπορεῖ κανένας νὰ δουλεύῃ μετέτοιον καιρὸ, τ' ἄλογά μου ἔσπασαν ἀπὸ τὸ κρῦ.

— Βέβαια, ἀφοῦ τὸ χιόνι εἶνε δύο πόδια !

— Μὲ τί μυαλὸ πιάνουν καὶ οἰκοδομοῦν μετέτοιον καιρὸ.

— Τέλος πάντων ἐφθάσαμεν.

— Ναί, ἄς ἀδειάσωμε γρήγορα τὸ ἀμάξι καὶ ὕστερα ἄς πᾶμε νὰ τραβήξωμε μιά.

— Ἐρχόμεθα ἀπὸ πολὺ μακρὰ. Φαίνεται πῶς τοὺς χιιάζεται τέτοια ἄμμο, γιὰ νὰ μᾶς κάνουν νὰ φορτώνωμε στὸ Παντὲν καὶ νὰ ξεφορτόνωμε στὸ βουλευθῆρτο τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ.

— Ἐχεις δίκαιον, Βελοᾶρ, ἢμποροῦσαν νὰ μᾶς φορτώνουν περὶ σιμά. Ἄλλὰ τέλος πάντων, ἐφθάσαμε ἔλα, γρήγορα, ἄς ἐτοιμασθοῦμε νὰ ξεφορτόσωμε.

Καὶ ὁ μὲν Λαγγλέ ἐπελάβετο τῶν ἵππων ἐκ τῶν κεφαλῶν, ὁ δὲ Βελοᾶρ προετοίμαζε τὰς ἐκφορτώσεως ἐκ τοῦ ὀπισθεν μέρους τῆς ἀμάξης.

«Ὀλη ἡ ἄμμος εἶχε χυθῆ. Αἴφνης ὁ Βελοᾶρ ἔβγαλε κραυγὴν.

— Τί ἔπαθες ; εἶπεν ὁ Λαγγλέ στραφεὶς πρὸς τὸν σύντροφόν του.

«Ὁ τελευταῖος οὗτος ἦτο ὠχρότατος· ἔτρεμε δὲ ὄλος ἀτενίζων ἐνώπιόν του. Ἦτο

τόσον ἐπτοημένος, ὥστε δὲν ἠδύνατο ν' ἀρθρώσῃ λέξιν.

Ἐκπλαγεὶς ὁ Λαγγλέ ἀφῆκε τὰς κεφαλὰς τῶν ἵππων καὶ ἐπλησίασε τὸν σύντροφόν του. Ἀτενίσας δὲ καὶ αὐτὸς εἰς τὸ σημεῖον, εἰς ὃ καὶ ὁ Βελοᾶρ ἠτένιζεν, εἶδε σῶμα ἀνθρώπινον ἐπὶ τῆς σωροῦ τῆς ἄμμου.

Ἐπτοήθη καὶ ὁ Λαγγλέ ὑπερμέτρως· καὶ αὐτὸς ἤρχισεν ἤδη νὰ τρέμῃ· μόλις δὲ ἠδυνήθη νὰ ψελλίσῃ τὰ ἐξῆς :

— Μπᾶ !... μωρέ !... τί θὰ πῆ αὐτό ! μὰ ἐδῶ εἶνε σῶμα ἀνθρώπινον ! ... ἀκούς, Βελοᾶρ ; σῶμα ἀνθρώπινον !

Συνελθόντες μετ' ὀλίγον οἱ ἡνίοχοι τοῦ φορητοῦ ἀμαξίου, ἐπλησίασαν ὅπως ἐξετάσωσιν ἐγγύτερον τὸ ἀντικείμενον τοῦ τρόμου τῶν. Ἄνθρωπος τῷ ὄντι εἶχε πέσει μετὰ τῆς ἄμμου ἐκ τῆς ἀμάξης. Τίνι τρόπῳ εὐρέθη ἐκεῖ ; Πῶς συνανεμίχθη μετὰ τῆς ἄμμου ; Πόθεν προήρχετο ; Τίς ἦτο ὁ ἄνθρωπος αὐτός ; Ἰδοὺ τίνα ζητήματα κατὰ πρῶτον ἐπῆλθον εἰς τὸν νοῦν τοῦ Βελοᾶρ καὶ τοῦ Λαγγλέ.

— Νὰ δοῦμε μήπως εἶνε ἔπιθαμένος, εἶπεν ὁ τελευταῖος.

— Ἀμὲ δὲ θὰ σοῦ εἶνε ζωντανός, ἀπεκρίθη ὁ Βελοᾶρ, ἀφοῦ ἦτανε σκεπασμένος μετὰ τρία μέτρα ἄμμο, ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ ἐφύγαμε ὡς ποῦ ἤρθαμε !

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ Λαγγλέ, ὅστις εἶχε πλησίασει τὸν ἄνθρωπον καὶ βεβαιωθῆ ὅτι ἦτο νεκρός.

— Μὰ ἐμεῖς οἱ ἴδιοι ἐφορτώσαμε ἔπι Παντὲν, προσέθετο ὁ Βελοᾶρ, καὶ δὲν εἶδαμε νὰ εἶχε μέσα τίποτε τὸ ἀμάξι· δὲν πιστεύω δέ, ἂν ἐρχόμεσθε νὰ ἦλθε κανεὶς καὶ νὰ μᾶς τὸν τρῶπωσε.

— Σωστά. Μὰ τότε λοιπὸν θὰ ἦτανε μέσα στὸ ἀμάξι. Ἐκῦταξες μέσα, ἂν ἐφορτώναμε ;

— Δὲ θυμοῦμαι, ἀπεκρίθη ὁ Βελοᾶρ. Ἐπειτα, ζεύρεις, ὅλη τὴν νύκτα ἐχρῶνιζε καὶ ἂν ἦτανε μέσα ἔπι ἀμάξι, θὰ ἦτον σκεπασμένος ἀπὸ τὸ χιόνι.

— Κ' ἐγὼ, εἶπεν ὁ Λαγγλέ, δὲ θυμοῦμαι νὰ κῦταξα μέσα στὸ ἀμάξι. Ἄλλ' ἄς τ' ἀφίσωμεν αὐτά, πρέπει νὰ εἰδοποιήσωμε τὴν ἀστυνομία.

— Μωρὲ ἱστορίαις ! Ποιὸς ζεύρει πόσαις μέραις θὰ μᾶς κρατήσουν ὁ ἀστυνομός καὶ ὁ ἀνακριτής ! ... Τέλος πάντων τί νὰ γείνη !... Φύλαγε τὸ ἀμάξι, Λαγγλέ· ἐγὼ τρέχω ἔπι τὴν ἀστυνομία· μὴν πειράξῃς τὸν ἄνθρωπον... ποιὸς ζεύρει τί ἢμπορεῖ νὰ συμβῆ.

— Ἐλα, κάμε γρήγορα.

Ὁ διάλογος, ὃν διηγήθημεν, ἐγένετο πρῶτον τινὰ τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου τοῦ 1876, πρὸ οἰκοδομῆς κειμένης ἐν τῷ βουλευθῆρτο τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ.

Ἡ ἐβδόμη πρωϊνὴ ὥρα εἶχε σημάνη. Οἱ δύο ἡνίοχοι πρῶτοι εἶχον φθάσει εἰς τὴν οἰκοδομήν, ἐπειδὴ τὸ σκότος δὲν ἐπέτρεπεν ἔτι εἰς τοὺς ἐργάτας νὰ ἐπιληφθῶσι τῆς ἐργασίας κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν.

Ἐπῆρχον τότε ἐν Παντὲν ὀρυχεῖα ἀσκεπῆ, παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ λοφίσκου

τοῦ καλουμένου «Λειβάδια τοῦ Ἁγίου Γερβασίου». Ἦσαν προσιτὰ τοῖς πᾶσι παρέχοντα ἄσυλον εἰς οἰονδήποτε.

Οἱ ἐργάται, οἱ ἰδιοκτῆται τῶν φορτηγῶν ἀμαξῶν, πάντες ἐν ἐνὶ λόγῳ, οἱ ὑπηρετοῦντες ἐν τοῖς ὄρυχειοῖς, συνειθίζον ν' ἀποθέτῳσιν ἐκεῖ τὴν νύκτα μέρος τοῦ ὑλικοῦ των. Οὕτως, ἐπὶ παραδείγματι, τὰ φορτηγὰ ἀμάξια, ἅτινα μετέφερον ἄμμον, ἀπετίθεντο εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἀκριβῶς, ὅθεν ἐξήγαγον τὴν ἄμμον. Τοῦτο καλῶς ἐγίνωσκον οἱ ἀληταί, οἱ μὴ ἔχοντες ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνειαι τινές δ' αὐτῶν εὗρισκον τὴν νύκτα κλίνειν εἰς τὰ ἀμάξια ταῦτα.

Ὁ Λαγγλέ ἐγίνωσκε τὴν λεπτομέρειαν ταύτην, καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, μήπως ὁ εὐρεθὴς ἐν τῇ ἀμάξῃ τοῦ ἀνθρώπου ἦτο ἐκ τῶν ἀλητῶν ἐκείνων. Ἄλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ πῶς ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς δὲν ἐφώναζε, καθ' ἣν στιγμὴν ἐρίπτοντο ἐπὶ τοῦ σώματός του τὰ πρῶτα πινακίδια τῆς ἄμμου.

Οἱ ἐργάται τῆς οἰκοδομῆς καταφθάντες διέκοψαν τὰς σκέψεις τοῦ Λαγγλέ· ἀλλ' ἡ ἐναρξίς τῆς ἐργασίας ἐβράδυνε, φυσικῶς τῷ λόγῳ, ἕνεκα τοῦ ἀνωτέρω ἐπεισοδίου. Ἐν τῷ μεταξύ ἔφθασε καὶ ὁ Βελοάρ μετὰ δύο κλητῆρων, οἵτινες εἶχον ἐντολὴν νὰ ἐμποδίσῳσι πάντα περιεργον, ὅστις ἤθελε νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸ πτώμα. Καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, τρίτος κλητῆρ ἐπορευθῆν ἵνα εἰδοποιήσῃ τὸν ὑπαστυνόμον τοῦ τμήματος, ὅστις μετ' οὐ πολὺ ἀφίκετο καὶ ἐζήτησε κατὰ πρῶτον τοὺς δύο ἀμαξηλάτας.

Οὗτοι, ἀπαντῶντες εἰς τὰς πρώτας ἐρωτήσεις τοῦ ὑπαστυνόμου, κατέθεσαν τὸ ὄνομα των, τὴν κατοικίαν των, τὴν διεύθυνσιν τοῦ κυρίου των καὶ ἐκρατήθησαν προσωρινῶς.

Ὁ ὑπαστυνόμος, ἀφοῦ ἐν τάχει ἐζήτησε τὸ πτώμα, ἐστράφη πρὸς ἕνα τῶν κλητῆρων καὶ τὸν ἠρώτησεν ἂν ἔφθασε τὸ φορεῖον. Τούτου δὲ κατανεύσαντος, ἔμελλε νὰ δώσῃ διαταγὴν νὰ μεταφέρῳσι τὸ πτώμα, ὅτε αἴφνης μετέβαλε γνώμη.

— Ἄλλὰ, ἐπιθύρῳσεν, ἴσως θὰ ἔπραττον φρονιμώτερον, ἂν ἀμέσως προσκαλέσω ἰδῶ τὸν ἰατρὸν νὰ ἐξετάσῃ τὸ πτώμα.

Καὶ διέταξεν ἕνα κλητῆρα νὰ πορευθῆ εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἰατροῦ Δουσατέλ, ὑπηρετοῦντος ὡς ἰατροδικαστοῦ παρὰ τῇ ἀστυνομίᾳ. Κατόπιν δὲ ὁ ὑπαστυνόμος ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ προσεκτικῶς τὸ πτώμα, ζητῶν ἐνδείξεις καὶ ἀποκρῦπτων τὰς ἐντυπώσεις του ἀπὸ τοῦ περὶσταμένου πλήθους.

— Βεβαίως, ἔχω ἐνώπιόν μου ἔγκλημα οὐχὶ ἐκ τῶν συνήθων· ἐξ ὅσων ἤκουσα ἀπὸ τὸν ἀμαξηλάτην, πείθομαι ὅτι ὁ ἀνθρώπος ἦτο ἐντὸς τῆς ἀμάξης, πρὶν ἢ ἀρχίσουν νὰ ρίπτουν ἄμμον ἐντὸς αὐτῆς. Εἶνε ἀνάγκη νὰ λάβω πολλὰς προφυλάξεις. Δὲν πρέπει ἐδῶ νὰ ἐρευνήσω τὰ φορέματα τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ἀλλὰ νὰ περιμείνω τὸν ἰατρὸν.

Ὁ τελευταῖος οὗτος δὲν ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ. Μαθὼν τὰ διατρέχοντα παρὰ τῶν

ὑπαστυνόμων, οἵτινες συνέστησαν αὐτῷ νὰ εἶνε ἐπιφυλακτικὸς ἐνώπιον τοῦ πλήθους, ὁ ἰατρὸς Δουσατέλ περιωρίσθη νὰ ἐξετάσῃ τὸ πτώμα, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν. Ἡ ἐξέτασις αὕτη διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ. Μετὰ ταῦτα ὁ ἰατρὸς εἶπε τῷ ὑπαστυνόμῳ ὅτι εἶχεν ἀνάγκη νὰ ἐξετάσῃ προσεκτικώτερον τὸ πτώμα, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ διατάξῃ, ὅπως μεταφέρῳσιν αὐτὸ εἰς τὴν Μόργην.

— Κύριε ὑπαστυνόμε, τῷ προσέθετο, ἔχετε δίκαιον, πρόκειται περὶ ἐγκλήματος. Ἐὰν θέλετε, δυνάμεθα νὰ συνοδεύσωμεν τὸ πτώμα τοῦτο, καὶ καθ' ὁδὸν μοῦ διδετε πᾶσαν χρῆσιμον πληροφορίαν.

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος οὐδεμίαν ἔχω πληροφορίαν νὰ σᾶς δώσω· εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν ἐξετάσεών μου. Προτοῦ μάλιστα ἐπιληθῶ αὐτῶν, ἐνόμισα ἀπολύτως ἀναγκαῖον νὰ προβῶμεν ὁμοῦ εἰς τὰς προκαταρκτικὰς ἰατρικὰς ἐρεῦνας.

— Χαίρω δι' ὅσα μοὶ λέγετε. Βεβαίως θὰ δυνηθῶ νὰ σᾶς φανῶ πολὺ χρῆσιμος, ἂν αἱ πρῶταί μου παρατηρήσεις δὲν εἶνε ἐσφαλμέναι.

— Εἴμεθα σύμφωνοι. Ἐπιτρέψατέ μοι τῶρα νὰ δώσω διαταγὰς τινὰς.

Πάραυτα δὲ διέταξε νὰ θέσῳσι τὸ πτώμα τοῦ ἀγνώστου ἐπὶ τοῦ ἀστυνομικοῦ ξυλοκραββάτου καὶ παρήγγειλεν εἰς τοὺς κλητῆρας νὰ συνοδεύσωσιν αὐτὸ εἰς τὴν Μόργην· μεθ' ὃ ὁ ὑπαστυνόμος ἐκάλεσε τὸν Βελοάρ καὶ τὸν Λαγγλέ καὶ τοῖς εἶπε:

— Μέχρι νωτέρας διατάγης, εἴθε ὑποπροσωρινὴν κράτησιν ὑπάγαγετε εἰς τὸ γραφεῖόν μου καὶ περιμείνατέ με ἐκεῖ, διότι πρέπει νὰ λάβω τὰς καταθέσεις σας.

Οἱ ἀμαξηλάται δὲ ἀπεκρίθησαν, γινώσκοντες ὅτι τοιαύτη διαταγὴ ἦτο ἀνεπίδεκτος ἀντιρρήσεων.

Καθ' ἣν στιγμὴν μετέφερον τὸ φορεῖον, ὁ ὑπαστυνόμος ἔγραψε λέξεις τινὰς ἐπὶ χαρτίου, ὅπερ ἀκολούθως συνέπτυξε καὶ διέταξε κλητῆρα τινὰ ἵνα δώσῃ αὐτὸ εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας.

Καὶ ἐπιλαθόμενος τοῦ βραχίονος τοῦ ἰατροῦ Δουσατέλ, ἀφῆκε τὴν οἰκοδομὴν, ἀφοῦ ἐτοποθέτησε τὸν ἑναπομείναντα κλητῆρα πλησίον τῆς φορτηγοῦ ἀμάξης, διατάξας αὐτὸν νὰ ἐμποδίσῃ πάντα θελήγοντα νὰ πλησιάσῃ εἰς αὐτήν.

Ὅτε ἔφθασαν εἰς τὴν Μόργην, ὁ ὑπαστυνόμος καὶ ὁ ἰατρὸς μετέβησαν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν νεκροψιῶν, ἐν ἧ ἔκειτο τὸ πτώμα ἐπὶ πλακῶς. Ὁ ἰατρὸς ἔμελλε νὰ ἀρχίσῃ τὴν διεκρίνησιν τῶν πρώτων παρατηρήσεων, ὅτε νέον πρόσωπον, ἀψοφητὶ εἰσελθὼν, ἐπλησίασε πρὸς τὸν ἰατρὸν καὶ τῷ εἶπε χαμηλοφώνως:

— Καλημέρα, φίλτατε ἰατρέ, ποῖον νέον δολοφόνον θὰ μᾶς βοηθήσητε ν' ἀνακαλύψωμεν;

Ὁ κύριος Δουσατέλ ἐστράφη καὶ ἔτεινε μειδιῶν τὴν χεῖρα εἰς τὸν προσελθόντα.

— Ἄ! εἴθε σεῖς, Μπουβάρ; πάντοτε ὁ ἴδιος, τῷ εἶπε, πάντοτε μυστηριώδης! Σᾶς ἔστειλεν ὁ κύριος Λεβέλ;

— Μάλιστα, κύριε Δουσατέλ. Καὶ τί παρατηρήσατε μέχρι τοῦδε;

— Οὐδὲν βέβαιον εἰσέτι· ἐλπίζω ἐν τούτοις αἱ παρατηρήσεις μου νὰ φανῶσι λίαν χρῆσιμοι εἰς τὴν ἀνάκρισιν.

Ὁ ὑπαστυνόμος ἐχαίρεισε· καὶ αὐτὸς τὸν Μπουβάρ καὶ τῷ εἶπε:

— Χαίρω πολὺ, διότι ὁ κύριος Λεβέλ σᾶς ἔστειλεν ἐδῶ· ἀκόμη δὲν ἐνόησα πολλὰ πράγματα ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, ἀλλ' ἐλπίζω νὰ τὴν ἐκκαθαρίσωμεν μαζύ. Αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος εὐρέθη σήμερον τὸ πρῶτ' εἰς τὸ βάθος μιᾶς ἀμάξης γεμάτης ἀπὸ ἄμμον. Αὕτη ἡ ἀμάξα ἐφορτώθη εἰς Παντέν· καθ' ἣν δὲ στιγμὴν τὴν ἐξεφορτῶσαν πρὸ μιᾶς οἰκοδομῆς, κειμένης ἐν τῷ βουλεβάρτῳ τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ ἔπεσε τὸ σῶμα κατὰ γῆς, πρὸ τῶν ποδῶν τῶν ἀμαξηλατῶν. Τώρα ἀμέσως θὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἐξέτασιν αὐτῶν, θὰ ἐρευνήσωμεν ὁμοῦ τὴν ἀμάξαν, καὶ θὰ εὕρωμεν ἴσως βάσιν ὅπως ἀρχίσωμεν τὴν ἀνάκρισιν· ἐν τῷ μεταξύ μέλλομεν νὰ ἐξετάσωμεν τὸ πτώμα τὸ ἐπὶ τῆς πλακῶς τεθειμένον.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς δημοσίου ἀσφαλείας ὑπεκλίθη χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ. Οἱ τρεῖς ἄνδρες ἐπλησίασαν πρὸς τὸν νεκρὸν.

Ἦτο ἀνὴρ τριάκοντα καὶ πέντε περίπου ἐτῶν, ἀναστήματος μεσαίου, ἀλλὰ κανονικοῦ. Τὸ κατερρυπωμένον πρόσωπόν του ἐκαθαρίσθη ὑφ' ἑνὸς ὑπηρετοῦ τῆς Μόργης, τῇ διαταγῇ τοῦ ἰατροῦ. Αἱ γραμμὲς τοῦ προσώπου διεκρίνοντο κελῶς, αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες ἦσαν λεπτοφυεῖς.

Ὁ ἀγνώστος ἦτο ἐνδεδυμένος φορέματα, ἅτινα ἐφαινότο ὅτι δὲν ἦσαν κατεσκευασμένα δι' αὐτόν, οὐδὲ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ράπτου· ἔφερε παλαιὰν μαύρην ρεδιγγόταν κατερακωμένην, ὑπενδύτην ρυπαρὸν ἀνευ κομβίων, καὶ περισκελλίδα, ἣτις δὲν κατήρχετο μέχρι τῶν ποδῶν· ἐπὶ τοῦ λαμποῦ ἔφερε μανδύλιον ἀμφιβόλου χρώματος, τὰ δὲ ὑποδήματά του ἦσαν κατεσχισμένα. Γενομένης ἐρεύνης ἐν τοῖς θυλακίοις του, οὐδὲν εὐρέθη χαρτίον ἢ ἄλλο σημεῖον μαρτυροῦν τὴν ταυτότητα τοῦ ἀγνώστου.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον, εἶπεν ὁ Μπουβάρ, θὰ ἔχωμεν νὰ ξεκαθαρίσωμεν μίαν πολὺ σκοτεινὴν ὑπόθεσιν.

Ὁ ἰατρὸς ἐζήτησε κατόπιν νὰ γυμνωθῇ τὸ πτώμα, ὅπως προβῆ εἰς τὴν ἐξέτασιν αὐτοῦ. Οἱ ὑπηρεταὶ τῆς Μόργης ὑπήκουσαν.

— Πρὶν ἢ προβῶ εἰς τὴν νεκροψίαν, εἶπεν ὁ ἰατρὸς, θὰ κάμω μίαν προκαταρκτικὴν παρατήρησιν. Μοῦ εἶπατε, κύριε ὑπαστυνόμε, ὅτι ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ἔπεν ἐκ τῆς ἀμάξης μετὰ τὰ τελευταῖα πινακίδια τῆς ἄμμου. Αὐτὸ ἀποδεικνύει ἐναργῶς ὅτι ἦτο εἰς τὸ βάθος τῆς ἀμάξης, ἐπομένως ὅτι ἔφερεν ὅλον τὸ βάρος αὐτῆς ἐπάνω του, ἰκανὸν ὅπως προκαλέσῃ ἀσφυξίαν. Κατ' ἀρχὴν, φαίνεται ὅτι ὁ ἀνθρώπος οὗτος ἀπέθανεν ἐξ ἀσφυξίας, πράγματι ὅμως δὲν ἔχει οὕτω.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς καὶ ὁ ὑπαστυνόμος ἐποίησαν κίνημά τι.

Ὁ ἰατρὸς ἐξηκολούθησεν:

— Ἐξηγοῦμαι παρατηρήσατε τὸ πρόσωπόν του· οὐδεμίαν φέρει ἀλλοίωσιν νομίζει τις ὅτι ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς κοιμᾶ-

ταί. Ἄλλ' εἰς τὰς ἀσφυξίας, αἱ προσπάθειαι, τὰς ὁποίας κάμνει ὁ πάσχων ὅπως ἀναπνεύσῃ ἀέρα, τὸν ὁποῖον δὲν εὐρίσκει, εἶνε τόσον βίαιαι, ὥστε ἐπιφέρουσι συστολὴν τῶν μυῶν, παρατηρουμένη εὐκόλως καὶ μετὰ θάνατον. Ἐδῶ ὅμως τὸ στόμα εἶνε κεκλεισμένον φυσιολογικῶς, τὰ χεῖλη ἠνωμένα φυσικῶς, οἱ ὀδόντες οὐδὲν συνεσφιγμένοι. Παρατηρήσατε.

Καὶ ὁ ἰατρός Δουσατέλ ἠνέωξε διὰ τοῦ δακτύλου του τὸ στόμα τοῦ ἀγνώστου, μεθ' ὃ ἐξηκολούθησεν :

— Ἄμμος ἢ χῶμα δὲν ὑπάρχει ἐντὸς τοῦ στόματος. Τοῦτο δεικνύει ὅτι ὅταν τὸν ἀπέθεσαν ἐντὸς τῆς ἀμάξης εἶχε τὸ στόμα κεκλεισμένον· δὲν τὸ ἦνοιξε δέ, αἰσθανόμενος πνιγμονὴν ἐκ τῆς ριπτομένης ἄμμου· ἐπίσης καὶ εἰς τοὺς ρῶθνας του δὲν ὑπάρχει ἄμμος. Ἐξακολουθῶ. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ἂν ἐζούσε, καθ' ἣν στιγμήν ἐρρίπτοντο ἐπ' αὐτοῦ τὰ πρῶτα πτυάρια τῆς ἄμμου, ἤθελεν αἰσθανθῆ δύο εἶδη ἐντυπώσεων· ἢ ἐν καταστάσει ὧν καταληψίας, ἐξ οἰασθῆποτε αἰτίας, τὸ νευρικόν του σύστημα ἤθελε ταραχθῆ ἑλαφρῶς, ἢ, ἐὰν εἶχε συνειδησιν, ἄνευ ὁμως δυνάμεως τοῦ νὰ κινηθῆ, ἢ συστολῆ τῶν μυῶν καὶ τῶν νεύρων θὰ ἦτο πολὺ μεγαλειτέρα, τρομερὰ μάλιστα. Ἄς ἐξετάσωμεν καὶ τὰς δύο περιπτώσεις. Τὴν πρώτην εἶνε ἀδύνατον νὰ βεβαιώσωμεν ἄλλως ἢ διὰ τῆς νεκροψίας. Ἄν ὁ ἀγνώστος οὗτος, εἴτε ἐκ μέθης, εἴτε ἔνεκεν ἄλλης τινὸς αἰτίας διετέλει ἐν καταστάσει καταληψίας, ἢ νεκροψία θέλει τὸ ἀποδείξει· ἂν ἡ δευτέρα περίπτωσις εἶνε ἀληθής, ἐξωτερικὴ ἔρευνα τοῦ σώματος θέλει ἀμέσως τὸ φανερώσει. Λοιπόν, ὑπὸ ποίους ὄρους εἰς ἄνθρωπος, τοῦ ὁποῖου τὸ πνεῦμα διατελεῖ ἐν ἐργηρόσει, δύναται νὰ καταστῆ ἀνίκανος πρὸς δράσιν; Μόνον ὅταν αὐτὰ ταῦτα τὰ μέλη του δὲν δύνανται νὰ λειτουργήσωσιν. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἵνα ἐπέλθῃ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτό, ἔπρεπε νὰ ἦσαν δυνατὰ δεμέναί αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες. Ἄλλ' ἡμεῖς ἐπὶ τοῦ σώματος δὲν παρατηροῦμεν κανὲν σημεῖον ἐξωτερικῆς βίας. Ὅθεν, ὁ ἄνθρωπος οὗτος δὲν ἐρρίφθη ζῶν εἰς τὴν ἀμάξαν αὐτὴν ἢ τοῦλάχιστον φαινόμενος ὅτι ἔζη· ἀπ' ἐναντίας, πείθεται ὅτι ἐρρίφθη ἄνευ βίας, ἢ σίχως, νεκρὸς ἢ ἐν καταστάσει καταληψίας καὶ ἐπομένως βεβαιῶ ὅτι ἐγκλημα διεπράχθη. Ἐὰν δὲ ἡ νεκροψία δὲν δείξῃ ὅτι ἐπῆλθε καταληψία ἔνεκα μεγάλης καταχρήσεως οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, θέλω βεβαιώσαι κατόπιν ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἐδηλητηριάσθη δι' εἰσπνοῆς ὑδροκυανικοῦ ὀξέος καὶ ὅτι θ' ἀπέθανε πρὸ ἐπτά ἢ ὀκτώ ὥρων.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ ὑπαστυνόμος ἢ ποιθησίς σας εἶνε αὐτή;

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ ἰατρός, καὶ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ἡ νεκροψία ἐντὸς ὀλίγου θέλει τὸ ἀποδείξει.

Καὶ οὕτως, ὁ ὑπαστυνόμος μετὰ τοῦ Μπουβάρ, χαιρετίσαντες τὸν κύριον Δουσατέλ, ἀπῆλθον τῆς Μόργης, φέροντες μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὰ ἐνδύματα τοῦ πτώματος,

καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος, ἐνθα εὗρον τοὺς δύο ἀμαξηλάτας.

— Ὀνομάζεσθε Λαγγλὲ καὶ Βελοάρ; ἠρώτησεν ὁ ὑπαστυνόμος.

— Μάλιστα, κύριε, ἀπήντησαν οἱ ἀμαξηλάται.

— Εἴθε καὶ οἱ δύο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κυρίου Δουβουά, ἐργολάβου οἰκοδομῶν;

— Μάλιστα, κύριε.

— Συνήθως δὲν ὑπάρχουν δύο ἀμαξηλάται εἰς ἓν ἀμάξι· διατί σεῖς εἴθε δύο;

— Ἐνεκα τοῦ ὃ καιρὸς εἶνε κακὸς ... ἔπειτα νύκτα... οἱ δρόμοι ἐλεεινοί...

— Τί γνωρίζετε περὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος εὐρέθη ἐντὸς τῆς ἀμάξης σας;

Οἱ δυστυχεῖς ἀμαξηλάται ἔτρεμον. Ἄλλ' ὁ Λαγγλὲ ἔλαβε θάρρος· ἦτο δὲ καὶ εὐγλωττότερος. Ἀπήντησε λοιπὸν :

— Κάθε μέρα φορτόνομεν ἄμμο ἀπὸ τὸ ὄρυχεῖον Ἰστό Παντέν.

— Καὶ εἰς ποῖον μέρος τοῦ Παντέν εὐρίσκεται αὐτὸ τὸ ὄρυχεῖον;

— Κοντὰ Ἰστά λειβάδια, κατὰ τὴ Ρωμαιοβίλλη.

— Εἶνε ὄρυχεῖον ἐλεύθερον;

— Ὅχι, ἔχει ἰδιοκτήτη.

— Δὲν σας ἐρωτῶ αὐτό, δὲν μ' ἐνοήσατε. Αὐτὸ τὸ ὄρυχεῖον εἶνε ἐλεύθερον; δηλαδή κάθε ἄνθρωπος ἤμπορεῖ νὰ ἐμβῇ εἰς αὐτό;

— Μάλιστα, ἀλλ' ὄχι τὴν ἡμέρα, διότι ἐργάζονται τὴν νύκτα βέβαια, ἐπειδὴ ἀφίνομε τὰ ἀμάξια μας Ἰστό ὄρυχεῖο, ἐρχονται πολλοὶ ποῦ δὲν ἔχουν ποῦ νὰ κοιμηθῶν καὶ κοιμοῦνται μέσα σ' αὐτά.

— Αὐτὸ εἶνε ἡ συνήθεια; ἀφίνοτε δηλαδή πάντοτε τὴν νύκτα τὰ ἀμάξια σας εἰς τὸ ὄρυχεῖον;

— Μάλιστα· ποῖος θὰ μᾶς τὰ κλέψῃ· μόνο τ' ἄλογά μας μεταφέρομε Ἰστό Μποβινύ.

— Φορτόνετε ἀφ' ἐσπέρας ἢ τὸ πρῶτ', ἀφοῦ ζέψετε;

— Τὸ πρῶτ' τὸ βράδυ εἰμεθα ἀφανισμένοι ἀπ' τὴ δουλειά.

— Λοιπόν, ἐκεῖ ἔς τὸ Παντέν ὅσοι δὲν ἔχουν ποῦ νὰ κοιμηθῶν γνωρίζουν ὅτι θὰ εὗρουν ἄστυλον εἰς τὸ ὄρυχεῖόν σας;

— Μάλιστα, κύριε· ἀλλ' ὄχι μόνον ἔς τὸ Ἰστό μας ὄρυχεῖο, πάνε καὶ σὲ ἄλλα.

— Τὸ πρῶτ', ὅταν φορτόνετε δὲν βλέπετε μέσα ἔς τὸ ἀμάξι;

— Καμμιά φορά· ὄχι πάντα· γιατί νὰ βλέπωμε;

— Χθὲς τὸ ἐσπέρας κατὰ ποῖαν ὥραν ἐπεστρέψατε εἰς τὸ ὄρυχεῖον;

— Εἰς τὰς ἑννάς.

— Ὅταν ἀφίσατε τὸ ὄρυχεῖον, δὲν ἐπαρατηρήσατε τίποτε ἐκεῖ;

— Τίποτε· ἐχίονιζε πάρα πολὺ· κρῦο διαβολομένο· ἐγὼ καὶ ὁ Βελοάρ ἄμα ἐξεζέψαμε ἐτραβήξαμε γιὰ τὸ Μποβινύ.

— Σήμερα τὸ πρῶτ' κατὰ ποῖαν ὥραν ἐφορτώσατε;

— Ἐφθάσαμεν ἔς τὸ ὄρυχεῖο ἔς τῆς τέσσαρας καὶ μισῆς, ἴσως καὶ προτῆτερα. Ἐκάμαμε ἀπάνω κάτω μισὴ ὥρα ὡς ποῦ

νὰ ζέψωμε καὶ νὰ φορτώσωμε, ἔπειτα ἐφύγαμε.

— Σήμερα τὸ πρῶτ' δὲν ἐκυτάξατε μέσα εἰς τὸ ἀμάξι, ὅταν ἐφορτώνατε;

— Μάλιστα, μὰ δὲν εἶδα τίποτε· καὶ σύ, Βελοάρ;

— Οὐτ' ἐγώ.

Ὁ Λαγγλὲ ἐξηκολούθησεν:

— Ἐπειτα, κύριε ὑπαστυνόμω, ἐκείνη τὴν ὥρα δὲν φέγγει τόσον καλά, τὸ Δεκέμβριον μάλιστα· τὸ ὄρυχεῖό μας εἶνε σκοτεινόν, πῖσα. Ἐπειτα, σὰς τὸ εἶπα, ὅλη τὴ νύκτα ἐχίονιζε· τὸ χιόνι θὰ ἦτανε ἓνα πόδι μεθ' τὸ ἀμάξι· ἦτανε ἀρκετὸ γιὰ νὰ τὸν σκεπᾶσῃ τὸν ἄνθρωπο καὶ νὰ μὴ φαίνεται.

— Δὲν ἐσκέφθητε νὰ καθαρίσετε τὸ χιόνι ἀπὸ τὸ ἀμάξι σας;

— Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο. Ὅσο φορτόνομε, τὸ χιόνι λυώνει καὶ φεύγει μόνο του.

— Λοιπόν δὲν παρατηρήσατε τίποτε;

Ἐφορτώσατε τὴν ἀμάξαν ἄμμο, ἐφύγατε ἀπὸ τὸ ὄρυχεῖον καὶ ἐφθάσατε εἰς τὸ βουλεβάρτον τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ χωρὶς νὰ ὑποπτευθῆτε ὅτι ὑπῆρχε πτώμα ἐντὸς τῆς ἀμάξης;

— Ὅχι, τίποτε, τίποτε, ἀπήντησαν ἐνταυτῷ ἀμφοτέροι οἱ ἀμαξηλάται.

— Δὲν γνωρίζετε τὸ εὐρεθὲν πτώμα;

— Ὅχι.

— Ἦξεύρετε τίποτε ἄλλο;

— Ὅχι, κύριε.

— Λοιπόν θὰ ὑπογράψετε τὴν κατάθεσίν σας καὶ θὰ ἔλθετε πάλιν νὰ ἐξετασθῆτε, ὅταν λάβετε πρόσκλησιν. Ἐπειδὴ δὲ καὶ οἱ δύο κατοικεῖτε εἰς τὸ Μποβινύ, ὅπου κατὰ πᾶσαν πιθανότητα διεπράχθη τὸ ἐγκλημα, ἐὰν μάθετέ τι σχετικὸν ἐκεῖ κάτω, νὰ ἔλθετε ἀμέσως νὰ τὸ καταθέσετε.

Οὕτω δὲ ἕκαστος ἀπῆλθεν εἰς τὰ ἴδια.

B'

Ὁ Μάξιμος ἐμφανίζεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Ἡ λέσχη τῶν «Ἀρικό», κειμένη κατὰ τὴν ὁδὸν Μπουασού - δ'Ανγκλάς, ἦτο ἡ ἀριστοκρατικωτέρα τῶν λεσχῶν. Ἐκεῖ, κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν, ἐν ταῖς καταφωτισταῖς αἰθούσαις τῆς συνήρχοντο οἱ καλλίτεροι τῶν εὐπατριδῶν, τῶν τραπεζιτῶν, τῶν καλλιτεχνῶν καὶ τῶν βιομηχανῶν. Ἐπαίζον ἐκεῖ πολὺ καὶ δὲν ἦτο σπάνιον νὰ ἴδῃ τις ἐν βραχεῖ ὀλοκλήρους περιουσίας κερδαίνομενας ἢ χανομένας.

Τὴν προτεραίαν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἀρχεται ἡ παροῦσα διήγησις, ἡ αἰθουσα τοῦ χαρτοπαιγνίου εὐρίσκειτο εἰς μεγάλην κίνησιν. Ἐπαίζον μεγάλας ποσότητας ὁ κόμης δὲ Φερουζόλ, μέλος τῆς Λέσχης, τυχαίως τότε διερχόμενος ἐκ Παρισίων, καὶ εἰς τῶν καθημερινῶν θαμῶνων. Κατὰ τὴν δεκάτην καὶ ἡμίσειαν ἐσπερινὴν ὥραν, τὸ παιγνίδιον ἦτο εὐνοϊκώτατον διὰ τὸν κόμητα. Ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐσπέρας ἐκέρδιζε καὶ λοφίσκοι ἐκ χρυσοῦ καὶ χαρτονομισμάτων εὐρίσκοντο πρὸ αὐτοῦ. Κατ'

εκείνην τὴν στιγμήν ἐκέρδιζε διακοσίας περίπου χιλιάδας φράγκων.

Ὁ ἀντίπαλός του, παίκτης ὠραῖος καὶ φυσιογνωμίας συμπαθηστάτης, ἐφαίνετο ὡς μὴ αἰσθανόμενος ὅτι τὰ χρήματα ἐκεῖνα εἶχον ἐξέλθει τῶν θυλακίων του. Πολλοὶ περιστοίχιζον τοὺς δύο παίκτας, θαυμάζοντες τὴν ἐπίμονον τύχην τοῦ κόμητος καὶ τὴν ἀδιαφορίαν μεθ' ἧς ὁ ἀντίπαλός του ἔχανε τὰ λουδοβίκειά του.

Μεταξὺ τῶν ἐκεῖ παρευρισκομένων, νεανίας τῆς ἐθεώρει ἀπλήστως τὸ πρὸ τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ χρυσίον. Ἡσθάνετο ἐνίοτε ἀκουσίας φρικιάσεις, τὸ πρόσωπόν του ἦτο ὠχρόν, οἱ χαρακτηρισμοὶ τοῦ ἐλαφροῦ συνεσταλλένου καὶ σταγόνες ἰδρωτὸς ἀνεφάνοντο ὡς μαργαρίται ἐπὶ τῶν κροτάφων του. Δεκάτην ἤδη φοράν ἐθεώρει μὲ βλέμματα πόθου τὸν πρὸ αὐτοῦ θησαυρόν, ὅτε τίς ἐπέθηκε χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὄμου του· συγχρόνως δὲ φωνὴ ἐμπαικτικὴ ἔλεγε μεγαλοφώνως :

— Καυμένη Μάξιμε, βλέπεις πῶς δὲν χάνεις μόνον σὺ. Ἐὰν ὁ κόμης δὲ Φερουζόλ ἔχει ἐνώπιόν του βουνὰ χρυσᾶ, τὰ βουνὰ αὐτὰ τὰ ἤγειρε δι' ἐξόδων του καὶ λίαν εὐγενῶς ὁ φίλος μας Μαζερόλ.

— Τὸ βλέπω, ἀπήντησε στενάχας ἀσθενῶς ἐκεῖνος, ὃν ἐκάλεσε Μάξιμον.

— Διόλου δὲν εἶσαι φαιδρός, φίλε μου, εἶπεν ὁ συνομιλῶν μετ' αὐτοῦ, ὅστις εἶχεν ἀκούσει τὸν στεναγμὸν ὃν ἐξέφερε. Χάνει καὶ ὁ Μαζερόλ, ἀλλὰ μὲ πολλὴν ἀδιαφορίαν.

Ὁ Μάξιμος ἐστράφη καὶ :

— Ἀπατάσαι, εἶπεν, Μαζέ· δὲν μὲ μέλει διὰ τὰ ὀλίγα χαρτονομίσματα, τὰ ὁποῖα ἔχασα· ἀλλὰ πράγματα μὲ ζαλίζουν.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, εἶπεν ὁ Μαζέ.

Καὶ ἀπεμακρύνθη τοῦ Μάξιμου, ὅστις ἐξηκολούθει θεωρῶν τοὺς δύο παίκτας. Ἀλλόκοτος συγκίνησις εἰσῆλκεν εἰς τὴν καρδίαν του, ἣν προσεπάθει ν' ἀποκρύψει.

Τὸ ἐκκρεμὲς τῆς αἰθούσης ἐσήμανε τὴν ἐνδεκάτην. Ὁ Μάξιμος ἀνεσκίρτησεν ἀκουσίως καὶ ἔκαμε κίνημα, ὅπως ἀναχωρήσῃ· ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ του προσηλώθησαν ἐκ νέου ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν τραπέζιτικῶν γραμματίων, ἅτινα εὐρίσκοντο ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐνώπιον τοῦ κόμητος.

— Ἐνδεκα ὦραι! ἀνέκραξεν ὁ κύριος δὲ Φερουζόλ.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ Μαζερόλ.

— Μεθ' ἡμίσειαν ὦραν πρέπει ν' ἀναχωρήσω, προσέθετο ὁ κύριος δὲ Φερουζόλ· ἂν θέλετε λοιπόν, ἄς αὐξήσωμεν τὰ ποσὰ τοῦ παιγνιδίου.

— Ὅπως θέλετε.

Καὶ τὸ παιγνίδιον ἐπανελήθη μετὰ περισσοτέρας ζωηρότητος. Ἄλλ' ἡ τύχη πάντοτε ἐδείκνυτο εὖνους τῷ κυρίῳ δὲ Φερουζόλ καὶ ὁ κόμης ἐκέρδιζε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν 250,000 φράγκων.

— Διακόσιαι πενήντα χιλιάδες φράγκων! ἐψιθύρισε ὁ Μάξιμος, καὶ ἀποχαιρετίσας τὸν Μαζέ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς λέσχης τῶν «Ἀρικό».

Ἦθελα νὰ ἤξευρα τί ἔχει ἀπόψε ὁ Μάξιμος, εἶπεν ὁ Μαζέ πρὸς τὸν παρακαθημένον του, δὲν παρετηρήσατε πόσον ἦτο ἀφηρημένος;

— Μάλιστα· ἦτο καὶ ὠχρός· μήπως ἔπαιξεν;

— Ναί, μαζύ μου.

— Καὶ ἔχασε;

— Μάλιστα.

— Πολλά;

— Ὅχι, μερικὰ χιλιόφραγκα.

— Λοιπὸν δὲν θὰ εἶνε πλούσιος ὁ Μάξιμος αὐτὸς διὰ νὰ ἐνοχληταὶ ἀπὸ τέτοια μικρὰ πράγματα.

— Δὲν τὸ ἤξεύρω.

— Ἄλλ' ἐπειδὴ γίνεται λόγος περὶ αὐτοῦ τοῦ νέου, ἐπεθύμουν νὰ μάθω, ἂν τὸν γνωρίζετε.

— Ὡ! πολὺ ὀλίγον.

— Δὲν ἔχει ἄλλο ὄνομα ἀπὸ τὸ «Μάξιμος».

— Δὲν τὸν γνωρίζω μὲ ἄλλο ὄνομα.

— Ἀφοῦ δὲν εἶνε πλούσιος, δὲν ἐνωῶ πῶς ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὴν λέσχην μας. Ποῖος τὸν εἰσήγαγεν;

— Ὁ μαρκήσιος δὲ Βοννείλ.

— Ἄ, τότε ἀλλάζει. Τοιοῦτος ἀνάδοχος παρέχει πᾶσαν ἐγγύησιν.

Ἐνῶ τοιουτοτρόπως ἐλάλουν περὶ αὐτοῦ, ὁ Μάξιμος κατέβαινε τὴν μεγαλοπρεπῆ κλίμακα τῆς λέσχης. Ἦτο δὲ τὸσον ἀφηρημένος, ὥστε δὲν εἶδε τινὰ πρὸς αὐτὸν ἐρχόμενον καὶ προσέκρουσεν ἐπ' αὐτοῦ.

— Στὸ διάβολο! ἀπρόσεκτε... Μπα! εἶσαι σὺ;

— Κάρολε!

— Καὶ τοῦ πηγαινεις;

— Ποῦ; τὸ γνωρίζεις.

— Ὁδὸς Παυέν;

— Ναί, πρέπει νὰ ἦμαι ἐκεῖ τὸ μεσονύκτιον.

— Πήγαινε, ἔσο εὐτυχής, ἀφοῦ σὲ ἀγαπᾷ. Ἀλλά... τί νέα ἀπὸ πάνω;

— Τίποτε, τὰ ἔχασα ὅλα.

— Τὰ χρήματα τῆς ἀποκαταστάσεώς σου;

— Μέρος αὐτῶν.

— Δὲν ἔκαμες καλὰ.

— Ἦξεύρεις ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ κάμνω δι' ἐκείνην... πάντοτε ἐλπίζει κανεὶς... καὶ μοῦ χρειάζονται πολλὰ πράγματα διὰ νὰ τολμήσω νὰ...

— Ναί, τὸ γνωρίζω. Λοιπὸν τίποτε ἄλλο νέον ἀπὸ πάνω.

— Εἶνε καὶ ἄλλο. Ὁ κόμης δὲ Φερουζόλ, μέλος τῆς λέσχης, τὸ ὁποῖον δὲν ἐγνωρίζω, ἐκέρδισε μεγάλα ποσὰ, ἄνω τῶν διακοσίων πενήντα χιλιάδων φράγκων. Καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκη τῶν χρημάτων αὐτῶν, μοῦ εἶπον, διότι εἶνε πολὺ πλούσιος· τόσον πλούσιος, ὥστε δύναται μετὰ τόσον μεγάλα κέρδη, νὰ διακόψῃ ἀποτόμως τὸ παιγνίδιον καὶ νὰ φύγῃ, χωρὶς οὐδεὶς νὰ τὸν μεμψῆθῃ διὰ τὴν τοιαύτην διαγωγὴν του.

— Διατί ὀμιλεῖς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἀφοῦ δὲν γνωρίζεις τὸν κόμητα;

Ὁ κύριος δὲ Φερουζόλ προεῖπεν ὅτι θ'

ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς λέσχης τὴν ἐνδεκάτην καὶ ἡμίσειαν ἀκριβῶς, ὅποιονδήποτε καὶ ἂν ἦναι τὸ κέρδος του.

— Εἶνε μόνος, ὁ κόμης; ἠρώτησε ζωηρῶς ἐκεῖνος, ὃν ὁ Μάξιμος εἶχε καλέσῃ Κάρολον.

— Νομίζω ναί· ἀλλὰ σὲ ἀφίνω· βιάζομαι· καλὴν ἐντάμωσιν.

— Καλὴν ἐντάμωσιν· πηγαινῶ ἐπάνω.

Ὡς εἶχεν εἶπει εἰς τὸν φίλον του, ὁ νεανίας ἐπορεύετο εἰς τὴν ὁδὸν Παυέν καὶ ἡ ὁδὸς αὐτὴ ἀπέχετο πολὺ τῆς Μπουκσούδ' Ἀνγκλάς.

Ὁ καιρὸς ἦτο ἐλεεινός· ἡ χιὼν ἐπιπτεν ἀφθόνως καὶ οἱ πόδες ἐβυθίζοντο ἐν αὐτῇ μέχρις ἀστραγάλων. Δὲν ἦτο ἐπιτετραμμένον οὐδὲ νὰ σκεφθῆ τις νὰ ἐνοικιάσῃ ἄμαξαν. Τὸ βαθὺ τῆς νυκτὸς σκότος μόλις διεσχίζετο ὑπὸ τῆς ὠχρᾶς λάμψεως τῶν φανῶν τοῦ ἀεριοφωτός, ἡ δὲ πνοὴ τοῦ ἀνέμου ἔρριπτε τὴν χιόνα μετὰ μεγάλης σφοδρότητος.

Τὸ πᾶν ἦτο σιωπηλόν, οἱ δὲ σπάνιοι διαβάται οὐδένα ἐπροξένουν θόρυβον βαδίζοντες ἐπὶ τῆς χιόνος· οὐδαμοῦ ἠκούετο κρότος ἄμαξης.

Κατὰ τινὰς ἐσπερινὰς ὥρας ἐν Παρισίοις ἡ ἐξωτερικὴ ζωὴ φαίνεται ὅλως ἐκλείπουσα.

Καθ' ἣν ὦραν ὁ Μάξιμος ἄφινε τὴν Λέσχην τῶν «Ἀρικό», ἡ καταιγὶς ἦτο ἐν πάσῃ αὐτῆς τῇ σφοδρότητι, ὥστε ἐλαχίστους διαβάτας ἀπήντησε καθ' ὁδὸν ἔσπευδε τρέχων, πορευόμενος εἰς ἐρωτικὴν συνέντευξιν.

Νῦν θέλομεν διηγηθῆ τίς ἦτο ὁ νέος οὗτος καὶ πῶς ἔμελλε νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον ἐκείνης πρὸς συνέντευξιν τῆς ὁποίας μετέβαινε.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Σ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογισομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β', Γ' καὶ Δ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' Β' καὶ Γ' ἔστους πρὸς λεπτά 20 ἕκαστον, τοῦ δὲ Δ' καὶ Ε' πρὸς λεπτά 10.

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν ὑπάρχει χειρόγραφος κατάλογος Μυθιστορημάτων, δεδεμένων τῶν πλείστων, τοῦ Δουμά, Μοντεπέν, Ρισβούργ, Βελῶ, Γεράιλ, κτλ. Τὰ μυθιστορήματα ταῦτα ἀποτελοῦνται ἀληθῆς Μυθιστορηματικῆς Βιβλιοθήκης, πωλοῦνται δὲ εἴτε ὅλα ὅμοῦ ἢ καὶ χωριστά. Μεταξὺ τῶν μυθιστορημάτων τούτων ὑπάρχει ὀλόκληρος ἡ σειρά τῶν «Δραμάτων τῶν Παρισίων», συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς «Ὠραίας Ἀνθοκόμου». καὶ πλείστα ἄλλα σπάνια καὶ δυσεύρετα μυθιστορήματα.

ΑΓΓΕΛΛΕΤΑΙ

πᾶν βιβλίον ἀποστελλόμενον πρὸς τὴν Δεῦθυνσιν

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ δημοσιεύσῃ πλέον ἢ ἅπαξ τὴν ἀγγελίαν τοῦ ἀποστελλομένου βιβλίου, συναποτέλλουσι καὶ 50 λεπτά δι' ἕκαστον στίχον καὶ δ' ἐκάστην δημοσίευσιν.